

“FAGYPONT ALATT”

VÁNDOR (Dr WALDER) LAJOS SZINDARABJA.

Angol fordításba:

“BELOW ZERO”

by

AGNES WALDER

I. felvonás.

A Rádió Nord egyik északi megfigyelő állomása. Nappali ebédlő, a szin jobboldalán üvegezett rádiófülke. A függöny még lent van, amikor leadásszerűen felhangzik:

Düpeis inspektor: Barométer emelkedik. Barométer emelkedik, 710 mm. 710 mm. Havazás délben megállt. Havazás délben megállt. Hőmérséklet süllyed. Hőmérséklet süllyed. Minusz 27. fok. Minusz 27 fok. Heves északnyugati szél. Heves északnyugati szél. 45 km. órasebességgel. 45 km. órasebességgel. Délutáni jelentés végeztem. 18 órára várjuk a váltást. 18 órára várjuk a váltást. Üzenszünet 20 óráig. Üzenszünet 20 óráig. Düpeis inspektor. Düpeis inspektor. / A függöny fölmeleg. Düpeis kilép az üvegfülkéből. Most kapcsolja ki az áramot. A fülkében csupán egy vörös jelzőlámpa ég. A dohánytartóhoz megy és megtölti a pipáját. Fölnéz az órára. Ebben a pillanatban lép be bundában és barna táskában a kezében Lemoine a segédtsízt. /

Düpeis: / kissé rezignáltan / Nos Lemoine - utrakészen ?

L: Igen felügyelő ur, most már igazán csak néhány perc és itt a váltság.

D: Pontosan 42 perc és 20 másodperc múltán. Örül Lemoine ?

L: Örülök felügyelő ur. Hosszu hónapokon át vártam erre a napra. Erre az órára és erre a percre.

D: És most...

L: A percek órákakk tűnnek és színte elképzelhetetlen, hogyan tudtam várni hónapokig, amikor egy hónapban annyi perc van.

D: Maga Lemoine mindig hajlamos volt ilyen meglepő mondatokra. Legyünk sterilek Lemoine. Öblítsük le érzéseinket, a valóság fertőtlenítőjében. Jól emlékszem, amikor ide jött és először került szóba, hogy esténként triót játszunk, majd. Maga nyomban kijelentette, hogy a primhegedüt természetesen maga játssza. Ez is nagyon meglepő kijelentés volt Lemoine, annál is inkább

L: Bocsánat inspektor ur.....

D: Annál is inkább Lemoine, mert Ő akkor még azt sem tudta, hogy mit óhajtok én játszani.

L: Bocsánat felügyelő ur, ez csak azért történhetett meg, mert én konzervatóriumot végeztem.

D: Ez is elég jellenző kijelentés Lemoine

D: Hogyan tudhatta maga még akkor azt, hogy mit végeztem én.

Én végeztem akkor Magával egy életre Lemoine, a konzervatorium szóval Ön egy programot ayujtott át nekem: nem tudom ki vagy Te, de nem is érdekel olyan ember, akit egy ilyen Isten háta mögötti jelző állomás vezetésre állandósítanak. Nehéz lesz egy évig elviselni, ~~na~~ vidéki moderodat, no de majd csak eljön a váltás. Maga lelkiileg letéjezett engem, az első pillanatban, és ez felejtethetetlenül sértő.

L: Nede felügyelő ur.....

D: Most eljött a váltás Lemoine. Őszintén szólva az Ön bemutatkozása után az lett a legnagyobb meglepetés számomra, hogy Ön mindvégig korrektul viselkedett velem szemben.

L: Kérem hát ez csak természetes. Szót sem érdekel.

D: Nem, nem Lemoine. Ezt nem lehet elvitetni Öntől. Erről beszélni kell. Őszintén szólva én nem tulságosan kedveltem Önt Lemoine. Bocsásson meg..... nem is tudom, hogyan magyarázzam ezt meg, az első pillanattól kezdve, valahogy úgy éreztem, hogy Maga meglop engem Lemoine.

L: De felügyelő ur.....

D: Igaza van Lemoine. De már előre kértem becsánatát. Valami furcsa ösztönös érzés diktálta ezt, olyan parancsolóan, hogynem egyszer után számoltam a kint hagyott cigarettáknak. De az igazság kedvéért Lemoine most le kell szögezmem, Maga ^{nem} ~~am~~ élt vissza még a bizalmatlansággal sem. Bizonyára megkeserítettem az itteni napjait. Mást talán kicsinyes bosszúra gondolt volna. De Ön gentelman volt Lemoine. S ha valaha is minősítést kérnek tőlem, én boldog leszek, hogy tisztá lekiismerettel adhatok Magáról kitünő véleményyt. Mert hangsúlyozom, hogy soha, soha nem élt vissza a bizalommal.

L: Szívenből örülök ennek felügyelő ur.

D: Én még jobban örülök ennek Lemoine, mert bizonyára nagyon a fájdalmas lett volna számomra, egy olyan helyzet, ha most nem örülhetnék. Tudniillik Lemoine, Maga előtt is veltak itt segéd-tiszték és mindegyikkel volt valami baj. Ez talán nem is a helyes kifejezés. Mert ez talán már több is volt annál. Ha nagyon kötözködő akarnék lenni, azt is mondhatnám, hogy viselkedésük nem is egyszer kimereítette a fegyelmi vétség fogalmát. Annál is inkább, mert fogalmuk sem volt a szolgálati viszonyról.

L: Én mindig tiszteltem Önt felügyelő ur.

D: Nem magáról van szó Lemoine. Bár az igazság kedvéért le kell szögezmem, hogy Ön is megdöbbenett azzal a kijelentésével,

hogy a primet Maga őhajtja játszani.

L: Becsánat felügyelő ur, voltam báter emliteni, hogy konzervatoriumot.

D: Tudom kérem, tudom. És most engedje meg, hogy ismételtén csodálkozzam, hát lehet érv az Ön számára még ma is az, hogy Ön konzervatoriumot végzett, akkor amikor a főnök én vagyok. És történetesen a primet én akarom játszani. Hát lelkére mondja, de mondja meg kérem őszintén, ha Ön lett volna az én helyzetemben, vajjon mit gondolt volna az új segédtitkáról, aki jóformán még le sem vette a kalapját, már is kijelenti, hogy Ő játssza a primet. Holott tudomása van arról, hogy a primet a főnök akarja játszani. Mondja Lemoine, Maga nem azt érezte volna, ez az ember meg fog lopni Téged, ha rögtön így kezdi. Á Lemoine, nem ez nem volt szép Öntől. Bár miacska szándékoában ma ezeket a dolgokat felhánytorgatni, de nem volt szép. És mondhatom Lemoine rosszul esett határozattan rosszul esett az a kijelentése, hogy az itt töltött utolsó perciről, úgy érzi, mintha órák lennének.

L: De felügyelő ur.....

D: Tudom Lemoine, Maga most azt karja mondani, hogy nem így gondolta, /L. bólint/ Ne látja nagyon kedves, hogy nem akar megsérteni, ezzel az önkéntelen, de most már visszavonhatatlan megjegyzésével. Nem, nem ezt akarom mondani Lemoine, hogy ez fáj nekem. Nem, ez tulságosan erős kifejezés lenne. Annak ellenére, hogy megmondom őszintén Lemoine, most már nagyon sajnálom, hogy a hivatalos viszony mellett, nem tudott közöttünk barátság kifejlődni. Valami mindig zavart engem Lemoine magával szemben, hogy mi azt nem tudnám megmondani. Valami szörnyű gyanu, amely nem akart igazolódni, és ez a tény, még gyanusabbá tette előttem a dolgot. Emlékszik akkoriban kértem a páncélszekrényt a társaságtól, és Magát akkor felszólítottam, hogy adja le a történeteit. Most már érthetetlen előttem, hogy miért viselkedtem így, mert az idő egyedül Magát igazolta. És valójában Ön a magatartásával sohasem adott erre alapot erre a szégyenteljes és megalázó gyanakvásra. És én most Lemoine, ugyis mint főnök, ünnepélyesen becsánatot kérek Öntől, azért mert bizalmatlan voltam Önnel szemben. Sőt több annál ! Gyanakvó, holott hangsúlyozom.....

L: De felügyelő ur, Ön annyira menteset engem, mintha tényleg elk....

D: Holott hangsúlyozom Lemoine, Ön nem követett el semmi olyat, amivel a legkisebb felt is bemocskolná Magát. És nehegy azt higgye, hogy én most csak azért beszélek, mert bánt ez a makulátlanság. Bánt, hogy én csalódtam Magában, mert Maga becsületes.

- L: Felügyelő ur, igazán nem tudom, hogy mit mondjak, Ön talán túl becsül engem.
- D: Lehet, hogy így van Lemoine, hiszen sajnos olyan világot élünk, amikor tulcságosan kevés a becsületes ember. És ha valaki már csak egy parányit is becsületes, akkor máris kénytelenek vagyunk tulbecsülni. Természetes ez nem vonatkozik Magára Lemoine. Mert én Magát képtelen lennék tulbecsülni. /Lemoine türelmetlenül a karórájára néz, később a faliórára. / Ideges Lemoine. Erre nincs oka. Az utolsó 4 évben még soha sem késett 10 percnél többet a posta - autóbusz. Bár igaz, hogy havonta csak egyszer jön. De akkor pontosan.
- L: Tulajdonképpen nem vagyok ideges felügyelő ur. Csak a mondanivalóm idegesít. Mert nagyon fontos mondanivalóm lenne felügyelő ur, és nem tudom, hogyan kezdjem el.
- D: Minden kezdet nehéz Lemoine. A kezdet a legnehezebb. Kérem nyugodjon meg és kezdje el.
- L: Ez még a kezdetnél is nehezebb. Tudniillik amiről én beszélni akarok, az a kezdetnek a vége.
- D: Üljön nyugalom le talán, hátha könnyebb lesz.
- L: Nem köszönöm, nem ülök le, hiszen Ön is áll.
- D: Látja ez közös vonásunk Lemoine, én se ültem le sohasem a főnököm előtt. Még akkor sem, ha egyenesen felszólított erre. Egyszerűen nem tudtam megtenni. Ez a dolog egyre érthetlenebb. Hogy miért nem tudtam én Magával összebarátkozni. Tudja még soha, de soha nem volt barátom. Mindig attól féltem, hogy vissza élne a bizalmammal. És most egy évig voltam valaki mellett, aki először élteneben nem élt vissza a bizalmammal. És ezzel az emberrel nem bírtam összebarátkozni. Hát valóban nem érthetetlen ez? Itt éltünk egy föld alatt, egy álló eszterdeig. És most amikor elbucsuzunk egymástól, én legfeljebb csak annyit mondhatok, hogy hála Istennek csalódtam Magában, mert Maga becsületes ember volt. Érthetetlen hogyan fordulhatott elő velem ez. Pedig közismerten jó emberismerő vagyok. Szóval mit is akart mondani Lemoine?
- L: Kérem felügyelő ur, még van időm. Most valahogy nem alkalmas. A kulcsokat ugyebár átadtam. /dadog/ Ugyebár rendben van minden. A könyvek is. A jelentést megírtam. A délutáni jelentést is.
- D: Igen köszönöm Lemoine. Minden a legnagyobb rendben van. Igaz, hogy Pepine erre azt szokta mondani, hogy ahol minden a legnagyobb rendben van, ott valami nincs rendben. Mert szerinte a normalitás a legnagyobb örület. Természetesen én nem így gondolkodom.

Az én véleményem az, hogy csak ott lehet minden a legnagyobb rendben, ahol le alábbis minden rendben van.

- L: Igyekeztem rendet tartani, amennyire szerény tehetségemtől kitellett.
- D: Látja ez nagyon tetszett nekem. Hogy Maga is képes volt olyan kinosan rendes lenni, mint én. Ahogy Pepine mondta, "Olyanok vagyunk mint két iker - két apától". Rettenetesen hasonlítunk egymásra az-zal, hogy semmi hasonlóság nincs köztünk. Én akkor azt hittem, hogy egyike Pepine aforizmáinak. De most már látom benne az igazságot. Maga nem hellozott a bemutatkozásánál, Maga nem hellozott köszönés helyett, Maga reggel azt mondta jóreggelt, délből azt mondta jónapot este azt mondta jóestét. Akkor is mondta, ha egész nap kise mentünk a szobából. Ez olyan jól esett nekem, hogy kénytelen voltam még barátságtalanabb lenni Magához, mert attól féltem, hogy ez az el-kényülés csökkenti fogja éberségemet. Maga nem mondta Düpeis ur, Maga nem próbált bizalmaskodni. Maga tudta, hogy mi a rangom. Tudta hogy én vagyok a vezető. Mösziö Le inspektor. Maga minden rendre-utasítás nélkül felügyelő urnak szólított engem. És én ennek ellené-re mégsem tudtam legyőzni, valami megmagyarázhatatlan ellenszenvet Maga iránt. Mert nézze kérem, én tudom, hogy az olyan fiatal emberek mint maguk, csak ugródeszkának tekintik azt az egy évet, , amit egy ilyen magányos jelzőállomáson kell tölteni, ha a Rádió Nord Társaság szolgálatába lépett. Maguk olyan érzésekkel jönnek ide, mint ahogy a fogoly a börtönbe megy. Az ítélet egy évre szól, és ezt le kell tölteni, hogy visszatérhessenek újra a szabad emberek közé. Azt hiszi nem vettem észre, hogy késével mindennap belckarcol egy vonást a fászkára gerendájába. Ugyilátszik egyszer egy borzalmas napja lehetett Lemoine, mert egyszer két vonást húzott, úgyhogy már nem a 365-ik, hanem a 366-ik napot tölti itt. A Maguk számára ez az egy év olyan mint valami foglalkozási ártalom. Szükséges rossz foghuzás, amilyen át kell esni, mert a Társaság szabályzata előírja, ezt az egyévi külső szolgálatot. Amikor ide jönnek egy-éven keresztül nincsen Maguknak még ünnepük sem. Csak egyetlen-egy nap a messze távolban, amikor innen meg fognak szabadulni. Én tehát hivatalból bizalmatlan vagyok, minden Magafajta kiküldött segédtisztettel szemben. Ugyanis nem mindenkinek egy évet jelent ez a szolgálat, nem mindenki megy el a 365-ik napon. Valakinek vezetni is kell az állomást. Valaki felelős a segédtisztek munkájá-ért, valaki felelős a pontos hírszolgálatért. Valaki aki itt na-rad, amikor Ők a többiek elmennek. Nálam nem egy évről van szó Lemoine. Hanem évekről. És kérem ne is haragudjon emiatt, én a

magam részéről kifejezetten sértésnek tartom, hogy aminek nekem évekig kell, hogy jó legyen, az Maguknak még egy évre is szinte kibírhatatlan.

L: Talán nem is erről van szó felügyelő ur, talán csak arról, hogy a fiatalokban több az ambíció.

D: Nem tudom miért sértődjek meg jobban, azért mert öregnek tart, vagy azért, mert kialudt rádiólámpának.

L: Becsánat én csak általánosságokban óhajtottam rámutatni a dolgokra. Tulajdonképpen a dégédtsztekről beszéltem, akik talán nem is annyira Önöz hőtelenek, mint hüek magukhoz. A maguk eszményeihez.

D: ^{ahogy}Értem Lemoine. Pedig higgye el, hogy magam kértem ide magamat. Ebben a nagy jó egyedüllétben elsőször ~~xx~~ a munka is játéknak tetszett. Olyan volt az egész, mint egy végtelen vakáció. Csönd és magány mindenütt. Olyan csend, aminek szinte már hangja van, ~~a~~ Pepine mondja. Aztán kitört a háború, már nem volt ember, nem volt váltás. Nem beszélve a protekciósokról. Azoknak van még na is.

L: Szavamra mondom felügyelő ur.....

D: Tudom Lemoine. Vannak kivételek is. Maga igazán szorgalmas. Tudja sokszor bosszankodtam is ezen. Hogy nem ad semmit a formákra. Maga csak ott ült a Morse-gép előtt egész nap. De emlékszik, amikor megtudtuk, hogy megnyerte a versenyt, én voltam az első aki gratulált. Az igaz, hogy 200 km. körzetben, csak hárman voltunk.

L: Igaz nem volt hármunkon kívül senkisen. Ha megengedi főnök ur, ezzel kapcsolatban.....

D: Várjon csak Lemoine, most jut eszembe, hogy Pepine nem hozta el magának a megrendelt szörmeéket. Ő ez nagyon bosszantó dolog. Így hát nem tudja teljesíteni a meglepetést, ~~xx~~ amit beígért az édesanyjának. Mondja csak, bár ehhez lényegében semmi közöm nincsen, igazán az édesanyjának akarta vinni a prémet? Vagy talán valaki másnak.

L: Szó sincs róla felügyelő ur. Az édesanyjának. De ha megengedné életbe vágóan fontos.....

D: Nem Lemoine, én őszintén tisztalelem Magát, hogy még itt is az édesanyjára gondol, és nem hagyhatom annyiban a dolgot. Hopp meg van! Ahogy megjön Pepine Ő maga viszi majd el a posta állomásra.

L: Felügyelő ur kérem, fontos.....

D: Ennél nincs fontosabb ebben a pillanatban Lemoine, vagy talán van valami fontosabb az édesanyjánál ?

L: /nagyon idegesen/ Nem felügyelő ur, dehogya is.

D: Na látja. De vajjon miért nem jött el Pepine, ha megigértte. Mert ugye megigértte.

L: /kinlódva/ Igen felügyelő ur.

D: Maga mit gondol Lemoine miért nem jött el ?

L: Ez a borzalmas hőésés, most meg ez a szél. /ingerülten/ Vagy mit tudom én ?

D: Mi baja van Lemoine ? Mintha valami mázsás teher nyomná a lelkét. En is akartam mondani Magának valami fontosat, nagyon fontosat, Lemoine, de most már nem akarok Magának elébe vágni.

L: Igen felügyelő ur, valamiről beszélni kellene..... kellett volna..... talán már régen..... De most olyan szerencsétlennnek érzem magam, bárcsak olyan szerencsésnek érezném magam, ha már elérnék a postakocsit.

D: Miért beszél többszámban Lemoine ?

L: Hát úgy gondolom, hogy az autobuszon nem leszek egyedül.

D: Hát persze, hogy én is úgy gondoltam. Hát persze. Hát hogy is gondolhattam másképp. Hát persze. Hogy is gondolhattam volna. Nem, nem. Az kizárt dolog, hogy Pepinek valami baja történt volna. Ahogy Ő mondja csak az ágy lehet veszélyes a számára. Egy jós ugyanis megjósolta, hogy ágyban fog meghalni.

L: Csak nem babonás felügyelő ur ?

D: Nem mondhatnám Lemoine. Inkább előérzeteim szokta lenni.

L: És most ugyebár nincs semmiféle előérzete, Se jó, se rossz. Ugyebár nincsen.

D: Szó sincs róla, nem érzek semmi féle szorongást a gyomrom körül, ami a rossz előérzeteinek velejárója. Sőt. Most már megmondhatom Magának, reszkettem a bucsu miatt, mert nem akartam csalódnai, abban, hogy Magában nem csalódtam. És ahogy mulnak a percek, egyre könnyebben érzem magam, és egyre nagyobb lelkiismeret furdalást érzek azért, hogy félre ismertem. Ahogy Pepine mondaná: "minden rossz, ha a vége jó". Szóval semmiféle szorongást nem érzek Lemoine. De azért ez a kérdés jellemező, és aggaszt engem. Hiszen addig amíg autóbuszra nem ül, semmi sincs kizárva. Sőt még azután sem. De mi történhetne még itt.

L: /kétségbeesetten/ Hát velünk esetleg.....

- D: Nem. Ez ki van záerva, mert velünk nem történhet semmi. Semmi az egész világon. Hiszen lényegében mégsem állunk olyan közel egymáshoz. Nem vagyunk házastársak.
- L: /reménykedve/ Ugy gondolja felügyelő ur, hogy házastársaknál inkább történhet valami?
- D: Nem Lemoine, nem így gondoltam. Csak éppen jelezni akartam, hogy lényegében nem vagyunk összenőve. Én nagyon becsülöm Önt. De Ön mégis elmegy. Elmegy és nem visz el semmit sem tőlem. Nem hagy kellemetlen emléket maga után. Hát miért éreznék én rossz előjelet, vagy szorongást? Hát történhet itt valami Lemoine? Nem szó sincs róla. Én jó emberismerő vagyok Lemoine, és csalhatatlan megérzésein vannak. De most igazán nem érzek mást, mint szomorúságot, Lemoine, azért mert elmegy. És örömet azért, mert nem csatlakoztam Magában.
- L: Nem, ~~én~~ hát erre még gondolnia sem szabad felügyelő url
- D: És Magának sem szabad arra gondolnia Lemoine, hogy én meg akartam bántani Magát, azzal, hogy minden érzést, amit rejtegettem Maga elől, egy teljes évig, egyszerre feltártam. Nem szabad azt hinnie, hogy, ha már nem tudom megakadályozni, legalább meg akarom keseríteni az indulását. Mondja csak Lemoine, nagyon boldogtalan lenne, ha Maga most nem mehetne el innen.?
- L: Hogyan mondta, Talán tud valamit?
- D: Nem, na ne ijedjen meg, én nem tudok semmit. Mert ugye mit is tudhatnék Lemoine? Hát nem igaz? Nekünk nincsenek közös titkaink ugye Lemoine? És én nem is erre gondoltam. Hanem mondjuk el kellene halasztania az elutazását.
- L: /durván/ Kérem ez kizárt dolog. Nekem 6 nap múlva el kell foglalnom az állásomat.
- D: Nahát azért nem kell haragudni. Az előbb Maga azt kérdezte tőlem, hogy nincsenek-e balsejtelveim. Ez legalábbis olyan furcsa kérdés volt. Ahogy Pepine szokta mondani, csak az a biztos, hogy semmi sem biztos. Csak abban hiszek, hogy hitetlen vagyok.
- L: Egy kicsit ideges vagyok felügyelő ur, de nekem olyan sok függ attól, hogy végre innen elmenjek már.
- D: Nézze én nem kutatom, hogy miért. És természetesen semmi jogcimen sincs arra vonatkozóan, hogy ilyen kérdéseket tegyek fel. De na valahogy kissé többet beszélgettünk Lemoine annál, amennyit egyébként szoktunk, és valahogy más hangon is.
- L: Én végtelenül sajnálnám, ha bármivel megbántottam volna, mert ez nem volt szándékomban felügyelő ur. Én sohasem akartam Önt szándékosan megbántani.....

- D: Örülök Lemoine, de sohasem tételiztem föl a Maga részéről szándékos-
ságot. Mindenesetre nagyon kedves, hogy aanyit mentegetődzik. Pepine
arra azt mondaná, hogy aki védi magát, az felmentő ítéletet kér.
Nos hát én biztosítom Magát Lemoine, nem szó halálos ítéletről. Na
és most halljuk, mit akart mondani.
- L:/ megrendeülve/ Én, én csak akartam mondani. Jaj majdnem elfeljtettem,
a telepeket fel kell tölteni, az új embernek ez legyen az első dol-
ga.
- D: Jó hogy szól Lemoine, azonnal föl is írom magának. No nézze csak
vörös betűkkel van ide írva egy szó: Váltás. Mégiscsak ünnep ez
magának. /Lemoine idegesen az órára néz/ Még 27 perc, 17 másod-
perc. Végre eredményben mégsem értem, hogy mi van Pepinevel. Ide-
gesit, határozottan idegesit. Az az érzésem, mintha szándékosan
nem jött volna el. Mintha el sem akarna bucsuzni Magától.
- L: Pedig én őszintén és igazán szívből szerettem Pepine-t. És ha
nem találkoznánk többet, melegen üdvözlöm.
- D: Furcsa. Nekem úgy tűnik, hogy Maga talán örül annak, vagy leg-
alábbis Maga tudja, hogy miért nem jött el Pepine. Akkor talán
mégsem az anyjának kellett volna az ezüstróka kabát. Talán másnak
szánta.
- L: Esküszöm, hogy.....
- D: Ne esküdjön Lemoine. Pepine vele is így kezdődött minden baj. Egy-
szer kihallgatta Ot egy bíró. Aztán megeskette a vallomására, Pe-
pine megesküdött. Mire a bíró azt mondta, hogy hamisan esküdött meg.
Pepine erre dühében fejbe vágta a bírót. Később kiderült, hogy
Pepine igazat vallott. Viszont azért mégis elítélték, mert meg-
ütötte a bírót. Pepine akkor elhatározta, hogy igaz dolgokra többé
soha sem esküszik meg, csak hazugságokra. Azóta minden bíróval
jóba van. Természetesen ez az eskü dolog is csak Pepinre vonatko-
zik és nem Magára.
- L: Kérem nekem soha semmi bajom nem volt Pepinevel.
- D: Ezt el is hiszem Magának Lemoine. Mert engem ha esetleg félre is
lehet vezetni, Pepinet soha. Ezért zavar engem, hogy Pepine nem
jött el bucsuzni.
- L: Kérem lehet. Igen, most már így tűnik nekem is. Talán azért nem
jött el, mert akarja a döntést befolyásolni.
- D: Most miket beszél Maga nekem össze-vissza. Bocsánatna haragudjon
a kifejezésért, vagy Maga van egy kicsit megzavarodva, vagy én.
Miféle döntésről beszél.?

- L: A.....A.....döntésről. Hát mégis csak döntés az, ha az embernek el kell döntenie, hogy elmegy-e innen, vagy nem, vagy itt marad.
- D: Komolyan mondja ezt Lemoine ? Hogy nem volt biztos a döntés ? Hogy nem tudta, hogy mit tegyen? Ó hát ez igazán megható . Én..... kezdem Magát egyre jobban megszeretni. És most nemcsak azért mert elmegy. És most szinte valami szorongást érzek, valami kicsit keserű büszkeséget. Hogy ez a kis világvégi kunyhó, mégis csak jelentett Magának valamit. Nemcsak a robotot, a hétköznapiakat. Hanem valamit, amiért kicsit érdemes élni. Valamit, ami emléket ébreszt az emberben. Szóval gondol majd ránk Lemoine ?
- L: Hát ez olyan természetes felügyelő ur.
- D: Látja, ilyenkor azt szokták mondani a bucsuzónak, hogy írjon. Írjon nekünk. Én csupán arra kérem, hogyha úgy érzi, hogy van egy láthatatlan szál, amely ide fűzi, keressen fel néha az éteren keresztül, vasárnap délelőtt mindig ott ülök a készülék előtt, Neken a vasárnap is ünnep, mert én évfordulóra nem mehetek el innen. Ugye megért engem Lemoine, hogy milyen nehéz lenne nekem csalatkozni magában ? Kérem Lemoine még mindig nem mondta meg, hogy mi az az életben vágó fontos.
- L: Igen kérem, feltételen fogom Önt felkeresni vasárnap délelőttönként. Tudom az amatőr hívóját Rx2 128563. rövidhullámon.
- D: Ez olyan életbevágóan fontos Lemoine ? Ez az amit kérdezni akart ?
- L: Ez is fontos felügyelő ur.
- D: Csak azt tudnám Lemoine, hogy miért nem akart Pepine elbucsuzni Magától? Tudja miért szeretném tudni ? Mert Pepine az én barátom volt.
- L: Kérem tessék elhinni, hogy eleinte én is jóba voltam Pepine-el.
- D: Meddig Lemoine ?
- L: Kérem nem is meddig, most is, mi okom lett volna.....
- D: Talán Pepine-nek volt valami oka ?
- L: Semmi okam nem lehetett.
- D: /türelmetlenül/ Jó nem volt semmi oka. De miért kiabál csak nem ölts meg Pepinet ?
- L: /kinosan felnevet/ Ó hó szóval tréfált velem felügyelő ur.
- D: Hát természetesen. Vagy talán Maga ^{komolyan} komolyan vett valamit ebből a beszélgetésből ?
- L: Oh nem, nem.
- D: Szerencsés fickó. De higgye el nekem Lemoine, egy komoly ember számára sértő, ha a szerencséről beszélnek vele kapcsolatban. A szerencse tulajdonképpen a véletlenek találkozása. Már pedig egy komoly ember életében, a véletlen igen kis szerepet játszik.

Egy komoly embert nem a külső, hanem a belső sikerek érdekelnek. S a belső sikereknek nincs szükségük ~~sikere~~ véletlenekre. A komoly és értékes emberek tervszerűek. És alig hiszem, hogy van-e nagyobb el-
lentét, mint a véletlen és a tervszerűség. Nézze kérem, ha valakiről mondjuk Magáról, azt mondják, hogy szerencséje van a szerencsében, ez mit jelent? Semmi mást, mint azt, hogy lényegében a véletlen olyan nőkkel hozza össze, akik reagálnak rá. Ugyebár itt nem lehet semmi tervszerűség. Ilyen esetben minden csupán a véletlenre alapszik.

L: De kérem. Ez lehet sors is. Egy ember sorsa, két ember sorsa.....

D: Vagy akár három ember sorsa. Dehát ez annak teljesen mindegy, akinek szerencséje van. Igaz Lemoine? Csak hogy a sorsban van valami, amit nem szabad figyelmen kívül hagyni Lemoine. Vagy akadhat valaki, aki nem nyugszik bele egy olyan sorsba, amit mások szólnak neki,

L: Ugy érti felügyelő ur, hogy például a sors összehoz két embert, akik közül.....

D: Beszéljünk kézzelfoghatóbban Lemoine.

L: Talán előbb elméletben tisztázzuk ezt.

D: Tulajdonképpen nincs is mit tisztázni Lemoine, hanem önmagunkba kell visszautasítani a kérdést. Ha engem hozna össze a sors valakivel, aki máshoz tartozik, akkor ugyanugy elmennék mellette, mint ahogy a ruhatárban elmegyek az idegen kabát előtt. És csakis és kizárólag a sajátomat veszem át. Remélem Maga is így gondolkozik.

L: Tárgyakkal kapcsolatban igen. Személyekkel szemben nem. Honnan tudhatom én azt, hogy aki jelenleg még máshoz tartozik, az holnap, holnapután és attól kezdve örökké, nem tartozhat-e majd hozzám. Mit lehet egy embert olyan határozottá, hogy lemondjon a kételyekről, az ingadozásról, és a bizonytalan ítéletről. A bölcsesség, vagy a butaság. Hiszen mind a kettő egyformán határozottá teszi az embert.

D: A sterilizs gondolkodásmód megfelelő alkalmazása az érzéseknek való fertőtlenítése. Jópofák vagyunk mi Lem. Egy évig éltünk egymás mellett, az időjárásról és a napi híreken kívül mást alig beszéltünk. Most egyszerre kiderül, hogy ~~pszichológusok vagyunk~~ filozofusok vagyunk. Hát szép a filozófia Lemoine, de én mást akarok emléküel adni. Nemcsak ~~szavakat~~ szavakat, mert Maga becsületes, rendes ember, ugye Lemoine. Várjon egy kicsit, indjárt visszajövök, hozok Magának valamit, valami egészen elsőrendű dolgot. Csak azt tudnám, hogy Mi van Fepine-vel. /Kicsi bevágott faajtón a szomszéd szobába belép, nyitvahagyva maga után az ajót, ahol csinos fiatal nő éppen a kalapját veszi föl. Majd visszalép Patriciával együtt. Patricia magas, szőke, öntudatos, határozott, okos nő./

- D: / belép, egy wiskhys üveget tart ^a magasán a kezében/ Megvan Lemoine.
- L: /összerezzen/ /most már nem fiús, most már kishivatalaok/ Alázatosan köszönöm felügyelő ur. Ezt igazán nem érdemlem meg.
- D: Mi az Patricia, miért vagy úgy fölöltözve, mintha Te is utaznál.
- P: Még nem.
- D: Ugylátszik fejfájós napod van Patricia, hogy ilyen hányaveti választ adsz. De nincs semmi kifogáson, ha lekiséred Lem-net az autóbuszig.
- P: Kit?
- D: Lem-net.
- P: Mióta hívod Lem-nek ?
- D: Kb. 10 perce. Jó barátok lettünk.
- P: Mikor ?
- D: Kb. 20 perce.
- P: Es mikor kezdődött ez a barátság , hiszen egy hosszú esztendeig alig beszéltek egymással.
- D: Kb. 30 perce. És ennek a barátságának sohasem lesz vége, ugye Lem ?
- L: /élénken bólogat/ Részemről sohasem felügyelő ur.
- P: Soha, soha, az tulzás. Azt hiszen kb. 40 perc múlva.
- D: 40 perc múlva, honnan veszed ezt ?
- P: 15 perc múlva itt az autóbusz, 20 percig tart a ki és bepakolás, 5 perc azt hiszem elég a feledésre.
- D: Te tévedsz Patricia. Ebben az esetben feltételneül tévedsz.
- P: Jó. Hát tévedek. Akkor mondjuk 5 év.
- D: Lem! Maga nem szól egy szót sem ? Hagyja, hogy a feleségem így nyilatkozzék az ugyan friss, de anaál bensőségebb barátságunkról.
- P: Beszélj Lem !
- D: Mi az Te tegezed Lemoi^{ne}-t ?
- P: Igen, miért vagy úgy meglepődve ?
- D: Es Ő is te ez Téged ?
- P: /guanyosaa/ Igen, igen, igen.
- D: Micsoda tiszteletlenség ez a részéről, hiszen a fiad lehetne.
- P: Fiam, az tulzás. A keresztfiam.
- L: Bocsánat felügyelő ur, Madam Dupois iránt mindig a legnagyobb tisztelettel viselkedtem.
- D: No dehát akkor, honnan merészel bátroságot venni, ilyen bizalmas aktusra ?
- P: Vannak enaél bizalmasabb aktusok is Robert. Te még nem vagy olyan öreg ember, emlékezhetsz rá. Olyankor az emberek még gorombaságokat is mormolnak egymás fülébe, mert még a tegezés sem elég bizalmas momentum számukra.
- D: Kérlek Patricia elég a szabadszájúságból.

- P: Kérlek Robert elég Belőled.
- L: Bocsanat, akkor talán én vagyok. Jó, hogy eszembe jutott, kint felejtettem valamit.
- P: Maga Marad Len.
- D: Szóval mégse tegeződtek?
- P: Hát ilyen asszonynak ismersz Te engem ?
- D: Drágám én Benned jobban bizon, mint magamban.
- P: Azért annyira ne bizzál bennem Robert . Én végeredményben hus és vérből vagyok. Idegeim vannak. Vágyaim vannak.
- D: És én? Én nem vagyok olyan ember, mint Te ? Én nem olyan fából vagyok faragva ?
- P: Ez a baj Robert, hogy fából vagy faaragva.
- L: Bocsanat a fogkefém.
- P: /dühösen/ Lemoie egy éve van itt. ~~xxxx~~ Egy éve ugyanaz a fogkeféje, úgy érzi, hogy ebben a helyzetben, egy ilyen ocska használt fogkeféért feltétlenül ki kell menni ? /egyszerre összeroppan, idáig birta csak a pimaszkodást./ Robert kérlek Te nem is tudod, hogy ez milyen lehetetlen helyzet.
- D: Lehetetlen Patricia. Akkor ülünk le és beszéljük meg szépen.
- P: Ez lehetetlen Robert. Ilyesméről csak állva lehet beszélni. /leroskad egy székre/
- D: Patricia Te beteg vagy ?
- P: Nem vagyok beteg Robert, csak boldogtalan voltam itt.
- D: Miért beszélsz mult időben Patricia ?
- P: Mert most már nem vagyok az. Most már bizon a jövőben.
- D: Hála Istennek, látom most már jobban vagy.
- P: Csak leszek Robert . Lemoie kérem, még 12 perc van hátra, kérem mondja meg Dupois urnak. Mondja meg őszintén, Ő meg fogja érteni Magát és engemet is.
- D: Lemoie Maga mégis ellopott tőlem valamit. és Te Patricia Te még fedezted. Nem baj ismerlek, hogy csak a szád jár, de lényegében nagyon jó szived van.
- L: Kérem felügyelő ur, én nem vagyok tolvaj. Én nem loptam el semmit. Ön tudja és mondta, hogy becsületes ember vagyok.
- D: Nézze Lemoie a lónak négy lába van, mégis megbotlik.
- L: Kérem én nem vagyok ló. Igaz, hogy még fiatal vagyok, de azért még se tessék velem kapcsolatban ilyen hasonlatokat tenni. Ön a főnök az igaz, de kérem Dupois ur Ön sem vindikálhat magának olyan jogokat, hogy állandóan lekicsinylően beszéljen rólam.
- D: Magának felügyelő ur vagyok Lemoie.
- L: Köszönöm a helyreigazítást Dupois ur. Maga nekem addig volt felü-

gyelő ur, ameddig én ezt mondtam. Maga nekem már nem is ur. Csak Dupois. Azt hiszi talán, hogy engem egy hölgy előtt meg tud alázni, ? Hát téved "felügyelő ur". Én játszottam másodhegedűt itt egy évig. Egy álló évig játszottam másodhegedűt, pedig konzervatoriumot végeztem. Tudja Maga micsoda ömuralomba került ez, hogy én egy műkedvelő után játszom a másodhegedűt. Demegtettem. A Maga kedvéért főnök urá A békesség kedvéért. Mert nem akartam, hogy a minősítése rossz legyen. Igen, ha tudni akarja, ezért tettem. Csakis ezért.

D: Kikérem magának ezt a hangot.....

L: Maga, maga kéri ki magának, kicsoda Maga tulajdonképpen ?! Egy Isten háta mögötti jelzőállomás szerelője. Mit gondol miért nem kerül Maga be a központba ? És miért kerül be más . Azért talán mert másnak protekciója van, nem "felügyelő ur" nem azért. Csak a tehetségtelenek siránkoznak a protekcióról. Csak kizárólag a tehetségtelenek beszélnek szerencséről, ha a másoknak sikerül valami. Az igazság az, hogy a szerencsé csak egy tehetséges embernél szerencse igazán. A tehetségtelen részére hiába van szerencse. A tehetségtelen ember kezében a szerencse csak arra való, hogy végül is elpanaszkodjon mindenfelé, ó ha csak egy kis szerencsém lett volna. Végül is elejti a sanszot kezéből, amely egy életben csak egyszer van rendszerint. És minthogy tehetségtelen, még ezt sem veszi észre- és tovább siránkozik: hogy én milyen szerencsétlen vagyok, és mások milyen szerencsések, Én tisztelettel viseltettem Ön iránt " felügyelő ur" de nem azért, mert tiszteltem, hanem kerestem a legkisebb ellenállást, abban az irányba, hogy bizalmába férkőzzek, hogy jó munkaerőnek tartson. Átvettem a szokásait, melyeket gyűlöltem, a modorát, amelyet utáltam, átvettem, úgyahogy a szolgálatot egy fél órával korábban vettem át. Minden esetben és minden esetben fél órával tovább vállaltam, hogy Ön meg legyen velem elégedve, és ilyen szellemű jelentést küldjön rólam. Mert lehet, hogy Pepine azt mondta, olyank vagyunk mint két iker két apától, De én sohase mondtam le a gondolatról, hogy egyszer megfizessek Önnek mindezért. Azt hiszi azért nem ültem le a székre, ha erre Maga felszólított, mert tiszteltem Magát ? Nem felügyelő ur nem ezért. Hanem azért, mert nem akartam, hogy én üljek, Maga meg álljon, s még ezáltal is nagyobbak és hatalmasabbnak látszon előttem. Én nem olvastam Kant-ot "felügyelő " ur, hogy minden este a vacsoránál vizsgáztassak belőle egy segéd tisztet, és fiogtassam a műveltségét. Én a Maga helyében Kant helyett a fele-

séggel foglalkoztan volna, aki még Kant-nál is jobban unta magát.

P: Brávó Lem, Franciaországban egy férfiezért a mondatért egy becsület-rendet kapna.

L: Maga mindig lehurrogott engem, "felügyelő ur", még az időjárásról sem volt szabad Ön előtt véleményt mondani. Én tudom, hogy nem vagyok lángész, de egy süllyedő hajón, nagyobb szükség van egy elsőrendű távirászra, mint három kötet Sopenhauer-ra. A kis emberekre is szükség van főnök ur, nemcsak azért, hogy értelmesebbek az egyéniségüket vizsgálják. Amikor idejöttem Magukhoz átlagos fiatalember voltam, ugynevezett jóhiszenű, szorgalmas fiatalember, és ha még egy pár hónapot itt töltöttem volna, előfordulhattott volna, hogy a lábnymait is bekeretezze, hogy szentkép gyanánt tiszteljem. Az olyan ember, mint Ön, aki a napi munkarendet, még a hálósobájában is kifüggeszti, lehet megbízható hivatalnok, lehet korrekt tisztviselő, de semmi esetre sem férfi.

D: Ez privát ügy Lemoine.

L: Nyugotán hozzáteheti, hogy ur. Igen Dupois, Lemoine ur.

D: Még egyszer és utoljára felszólítom Lemoine, tartózkodjon attól, hogy a privát életében turkál.

P: Ezt tartsd fenn az én részemre Lem.

D: Szóval mégis tegződtek.

P: Szóval mégis és végérvényesen.

D: Te talán melléje állsz ?

P: Igen melléje állok.

D: Dehát akkor.....

P: Dehát akkor

D: Dehát akkor én nem adom oda Magának a whiskyt, az egy. Följelentést teszek Maga ellen, mert mi is van ma február 9 / kezén számolja/ február, január, december, november, igen, igen, november 18-án aludt a szolgálata alatt, a jelentést hasból adta le. Ennek a következménye az volt, hogy a Társaság meteorológiai osztálya, száraz időt jósolt november 19-re, holott Qvibeceben 19-én óriási hóvihar volt. November 20-án négy biztosító társaság vontatott vissza a prognózisainkra való előfizetést. Ez kettő.

P: /pofonvágja Dupois-t./ Ez egy pofon volt, de még kaphatsz kettőt, és akkor ez lesz a három.

D: Patrici meg vagyok rendülve,

P: Örülj neki, hogy én végtalanként pofon, mert nem Lemoine nemcsak konzervatoriumot végzett, hanem box-iskolát is.

D: Patricia, hát mit akarsz Te tulajdonképpen ?

P: Tulajdonképpen azt akarom, hogy nem akarok tovább a feleséged lenni.

D: Patricia ezt nem mondhatod komolyan,

Hat éve vagyunk házasságban, március 7-én lesz a házassági évfordulónk

P: Hagyd ezeket a pontos dátumokat. Nem érzed Te szerencsétlen ember, hogy Magad is olyan vagy, mint egy naptár, melyből elmúlnak a napok. Nem érzed, ahogy letéped róla a lapokat, a szivedből tépsz ki egy darabot, a fejedről kósza hajszálakat. Hát nem tudsz ember lenni ? Hát még a bucsut sem képes nehézzé tenni. Hát még lelkiismeret furdalást sem érehet miattad az ember ? Istenem, hogy szégyenlem magam, hogy ezt az embert, egyszer úgy szerettem.

D: Patricia, Patricia, az Istenért, hogy mondhatsz ilyet. Emlékezzél 19/észbekap/ emlékezzél arra, kétéves házasság voltunk, és én azzal a hírrel jöttem haza, hogy van egy kis állomás fönt északon, ahol csend van és magány, ahol örökös nászut lesz az életünk. Patricia emlékezzél könnyörgöm. Emlékezzél. Mi nem válhatunk el, Nekem nincs senkim, Neked nincs senkid.

P: Tévedsz nekem van.

D: Nem tévedek Patricia. Nem tévedhetek Patricia. Most van az a pillanat amikor nem tévedhetek.

P: /megrendülve/ Robert ez a pillanat már emult

D: Ez a pillanat addig nem mulhat el, amíg Robertnek szólitasz.

P: Robert kérlek, olyan mindegy az, hogyan szólitalak. Olyan távol vagy már tőlem, hogy szinte nem is hallok mit beszélsz.

D: Én nem fogok ordítani, Patricia, hogy meghallgassál. Én suttogok, ahogy az az ember suttog, aki napokig bolyong a sivatagban, s végül elalélva az óázishoz ér. Víz, vizet. A víz számomra Te vagy Patricia, és ha Te hagyod, hogy én szomjan haljak, akkor én inkább vízbe ugrom, és megfulladok. ~~Patricia~~

P: Robert, Robert Pepine hangja ez.

D: Hát úgy, szóval Pepine. Ugye azt mondtam Magának Lemoine ur, hogy a barátom. Hát nem a barátom. Most már tisztán látok végre. Nem Maga lopott meg engem, hanem Pepine. Nem Patricia fedezte Magát, hanem Magával akarta Pepine-t fedeztetni. Bocsásson meg enekem ezért Lemoine ur, bocsásson meg nekem. Már azt hittem, hogy sajnos nekem lesz igazam. De látom, hogy nincsen igazam. Ön mégis csak az akinek mutatkozott, és méltó a bizalmamra. Ön becsületes ember Lemoine ur. Tudom, hogy igaztalan voltam Önhöz, tudom, hogy gyötörtém, oh én örült, Magát kinóztam, Magára gyanakodtam, megszámoltam a cigarettákat, a véséseket a gerendán, és ezalatt Pepine

a bölcs, az enberséges, a magányos, a nagy filozofus Pepine, a hegyekbe ment kirándulni a feleségemmel.

P: Örült vagy Dupois.

D: Igen, lehet, hogy örült vagyok, de ha Te elmész, olyan józan leszek ettől az örülettől, mint a bolondok, akik az orvost tartják annak. Én megbocsájtok Patricia, én Neked is megbocsájtok, ha akarsz még Pepine-nek is megbocsájtok. Mindenkinek. Csak nekem bocsássatok meg Ti. Lemoine menjen el békességben, Te maradj itt békességben, és Pepine ne jöjjön ebbe a békességbe.

P: Késő Robert Dupois. 3 perc múlva itt az autóbusz.

D: Nincs késő. Semmi sincs még késő. Most már megmondom, nem hazudok tovább. Elég volt ebből a borzalmas játékból. Az autóbusz

L9: Bocsánat Robert Dupois ur. Csak egy mondatot szeretnék tudtára adni. Nem Pepine, hanem én. Patricia és én szeretjük egymást, és Patricia velem jön a

P: A városba.

D: Nem megy el Magával Bernardin Lemoine. A feleségem itt marad. Ha akarja megrutatom az összes okmányainkat, mindenütt ez áll, név: Robert Dupois, foglalkozása: rádiótiszt, családi állapota: nős, felesége leánykori neve: Patricia Bonne.

P: De az seholsem áll Robert Dupois, hogy Bernardin Lemoine szeretője vagyok egy éve, és a felesége akarok lenni.

D: /egy pillanatra megdermedve áll, aztán megragadja a whisky-s üveget, és fejbe akarja vágni Lemoine-t. Lassan leereszti az üveget, szinte szélütött mosollyal mondja./ Most majd megtanulja Lemoine, hogy a főnök szavait kellő tisztelettel kell majd végig-hallgatni. Nem szabad és nem is illik, a főnök szavaiba belevágni. Ha kellő tisztelettel viseltetett volna a főnökkel szemben, akkor nem mondott volna ki egy mondatot, amely végzetes lehet Önre nézve, Bernardin Lemoine. Ha akkor tiszteletteljesen végig hallgat, megtudhatta volna, hogy az autóbusz nem jön. Se 3 perc múlva, se 3 óra múlva, se 3 nap, se 3 hét múlva, ha minden jól megy, csak 3 hónap múlva. Az előbb vettem fel ugyanis a jelentést, hogy a hágót járhatatlanná tette a vihar. Elelmiszer utánpótlásunkat is, csak repülőgépről fogják ledobni. Tehát Te itt maradsz kedves Lem, és Őa is itt marad Madame Robert Dupois, leánynevén Patricia Bonne.

II. felvonás.

A függöny még lent van, amikor zene hallatszik. Helyesebben az utolsó akkordok. Mikor a függöny lassan felmegy éppen leteszik az instrumentumokat.

D: Nagyszerű. Ma egészen kiváló voltál Patricia. A foteid olyan erővel és szenvedéllyel szóltak, amit sohasem tétéleztem volna fel rólad. És Ön is Lemoine mintha csak kicserélték volna. A játéka megérett. Most már nem olyan konzervatorista módon kezelte a vonót. Iskola helyett élet volt a játékában, férfiasság. Mi történt Magukkal? Mintha ki lennének cserélve.

L: Nagyon ingerületen/ Igenis ki vagyunk cserélve. Maga nagyon jól tudja, hogy ki vagyunk cserélve.

D: Nyugalom Lemoine, nyugalom. /Patricia hirtelen zokogásba tör ki, és ráborul a zongorára./

L: /felugrik a székről/ Elég volt ebből az örületből, En soha.....
Mi soha többé.....

D: Ne mondja ki Lemoine! Minden este fogunk játszani, addig ameddig én akarom. Bizhatnak bennem, én ismerem a játék szabályait.

L: Ez örület!

D: Ugy /fölnévet/ Maguk azért normálisak, mert örjögének, én azért vagyok Maguk szerint örült, mert hidegen és józanul viselkedem, amikor egy normális embernek meg kellene örülnie. Kérem Lemoine nagyon kérem menjen ki, beszélni akarok a feleségemmel.

P: /a rádió fülkéből egyszerre morse-jelzés hallatszik. Lem, egy pillanattig egész önkénytelenül néhány lépést tesz./ Menj Lem, és vedd át a szolgálatot. Egymásra vagyunk utalva mi hárman, ameddig itt vagyunk. Az éjszakás továbbra is Te vagy. / Lem bemegy a fülkébe és magára zárja az ~~ajtót~~ ajtót. /

D: Patricia, kérlek válaszolj arra, mit tettem ellened, hogy így szembe fordultál ~~xx~~ ellenem.

P: Miért éltél olyan békében, olyan hazug biztonságban, amely egyedül a Te tökéletességedre volt felépítve. Te azt hitted, nem is hitted, tudtad, hogy elég vagy nekem. Elég vagy, mert egyszer elég voltál. Nézz a tükörbe, azt hiszed éppen olyan vagy, mint 10 év előtt? Ez a fakó arc, ezek a hideg szemek, a rendhez való ragaszkodásod, mind és minden egy elmúlt ifjúságról tesz most tanúságot. Egyszer teljesen enyém voltál Robert, és én most azzal a maradékkal érjem be, amit az idő meghagyott belőled. Én nem Lemoine-val csaltalak meg Téged.....

D: De igen. Ezzel az ostoba fráterrel.....

P: Ez fáj Neked igazán. Hogy egy ilyen jelentéktelen fiuval, egy ilyen kiváló férfit, mint amilyen Te vagy. És a többi kiváló férfivel együtt Te is képtelen vagy megérteni, hogy miért pont a kiváló férfiakat csalják a jelentéktelenekkel. Nos azért, egyszerű a magyarázata, mert a nők számára könnyen lehet jelentéktelen az, ami a férfiben kiváló, és könnyen lehet jelentős az, ami egy kiváló férfi véleménye szerint jelentéktelen.

D: Ez megint Pepine hangja.

P: Attól még lehet igaz, sőt. Én nem Lemoine-al csaltalak meg Téged, hanem évek óta magamat csaltam meg, egy 24 éves Robert Dupois-al.

D: Én nem változtam semmit Patricia.

P: Igen lehet, pontosan tudod, hogy mi a szerelem, csak már nem vagy szerelmes. Hidegen, tudod megállapítani, hogy mi a szépség, de már nem vagy szép. Fölényesen nyilatkozol a fiatalságról, mert már nem vagy fiatal.

D: Te sem vagy már az.

P: Lehet, hogy már nem vagyok fiatal. De van bennem ambíció. Kétségtelenül van. De fiatal akarok lenni. Te azonban már nem is akarsz fiatal lenni. Te öreg akarsz lenni, steril akarsz lenni, és bölcs akarsz lenni. Hacsak néha-néha hazudtál volna Robert, hogy még szép vagyek, hogy még fiatal vagyok. De Te nem. Te mint a Tudományos Akadémia, olyan tárgyilagos voltál.

D: Megértelek Patricia, most már tökéletesen megértelek.De Te nem is szereted ezt a fiút, hanem valami más kétségbeesés lappang a szándékaid mögött.

P: Nem igaz, szeretem, szeretem, szeretem.

D: Ha egyszer mondtad volna Patricia, sokkal meggyőzőbb lenne.

P: Szeretem.

D: Akkor meg fogom ölni.

P: Ezt nem teheted meg, mert én szeretem.

D: Ezért fogom megölni.

P: Nem fogod megölni, mert ha belép ide, azonnal figyelmeztetem.

D: Akkor Téged is megöllek. Ha igazán szereted, akkor figyelmeztetni fogod. Engem érdekel, én tudni akarom, hogy annyira szereted-e, hogy jobban szereted, mint az életedet.

P: /sirni kezd/ Nem ölheted meg, nincsen jogod hozzá.

D: Igazad van, ehhez nincs jogom a polgári törvénykönyv szerint. A tolvajt, aki kenyeret lop, mert éhezik, a betörőt, aki ruhát lop, mert fázik jogom van megbüntetni. Aki a feleséget lopja el,

Azra nincs jogom. Sirjál, sirjál, akkor talán megértelek, de hagyd a női logikát, mert az teljesen értelmetlen. Beszéljünk egyszeruen Patricia. Te nem szereted Őt. En viszont szeretlek Téged. Ha elvinne, magamat ölném meg. Hát inkább megölöm Őt, mint magamat. Ugyebár ez olyan, mint az egyszer -egy.

P: Hagy már a fenébe a matematikát.

D: Ez a Te igazi hangod Patricia. Örülök, hogy megint végre így beszélsz. En nem is akarom megölni Őt Patricia. Hidd el nekem, nem akarom.... En csak azt akarom, hogy itt maradj. Mondd azt, hogy nem szereted.

P: De szeretem.

D: Erről is lehet beszélni, tudod, hogy nem tulajdonítok nagy jelentőséget az érzelmeknek. Csak az a lényeges, hogy ne menjél el vele...

P: Szeretem, és elmegyek vele!

D: Lehet, de nem mentek, hanem visznek.

P: Te. Csak a szád jár. Mégse tudnád ölni.....Te csak játszol a szavakkal, és a precíz fogalmazásra ügyelsz. Ilyen hidegen, ilyen szenvtelenül, még ölni sem lehet.

D: En ezt a kérdést is, mint minden egyebet, szakszerűen kezelen, az érzelmeket mellőzöm.....

P: Ehhez értesz.

D: Ehhez értek Patricia, Tudod egyszer arra gondoltam, hogy bíró leszek. Azért gondoltam erre, mert mindig olyan hideg fejjel tudtam gondolkozni. Az embernek vannak ilyen furcsa, régi vágyai..... /beleéli magát a jelentbe/ Most itt az alkalom, hideg vagyok a csábitóval szemben. Olyan hideg, amilyen hidegen elhidegített Téged tőlem.....Egy lövés előtt nem kell pattanásig feszíteni az idegeket. Az ember azt is mondhatja, -hunyd be a szemed Patricia és figyelj, akkor jobban látod a képet. Lemoine! vigyázzon Lemoine, mert megbotlik, megoldódik a csizma szíjja. Lemoine csizmájára néz és lehajol. Mondd Patricia világosan látod a képet magad előtt ? Lehajol a törzse szinte mozdulatlan, csak a keze mozog. És akkor én közvetlen közélről.....

P: /borzalmassat sikolt/ Gyilkos.

L: /kivágja a rádiófülke ajtaját, kezében papir, cédula./

D: Mi az Lemoine ?

L: /bizalmatlanul, de mégis megkönnyebülten/ Egy jelentés.

D: Olvassa föl Lemoine.

L: 11. 1. 54-es körjelentés. Az UV 127-es postagép a West Bront-járat észeki részén eltűnt. 18-órása életjelt nem ad. Hívó-

száma B.37.893 Y szuperrövid hullámon. Hívjátok állandóan, és figyeljétek jelzéseit. Leadva, rádió, drótnélkül, távirón. Az érintkezés felvétele után, azonnali jelentést kérünk a központba.

P: Borzalmas lehet ebben a viharban. Biztosan, valami kezdő fiatal fiú, volt a vezetője. Kényszerleszállást végzett. Talán ott fekszik 2 lépésre a rádiótól, melynek talán semmi baja sincs. De neki keze, lába el van törve, és egy lépést sem tud megtenni.

D: Sajnálod Patricia ?

P: Igenis sajnálom !

D: Én is sajnálom Patricia, hogy ma éppen úgy, mint egy évvel ezelőtt, megint elbeszélgettük a vacsoraidőt. Vajjon mit fogsz adni ma vacsorára? Elégge fogytán vagyunk a készletekkel. Süteményről ne is álmodjon Lemoine, nincs cukor, nincs. Megettük.

L: Én nem vagyok éhes, miattam ne fáradjál Patricia.

D: Nem az éhségről van szó Lemoine, a rend kedvéért kell vacsorázni. Lemoine, most jut eszembe, már lassan az éjszakába megyünk, és maga még nem is mondta jóestét. Mi van magával Lemoine ? Ha elcsábította a feleséget, attól még lehet köszönni, nem igaz, Patricia ? /észreveszi, hogy Patricia integet Lem-nek./

L: Bocsánat felügyelő ur, nekem figyelni kell. /Ráút a kezében tartott jelentésre./

D: Maga sehova ne figyeljen, csak Patricia-ra. Nem látja, hogy integet Magának.

P:/gyáván/ Én nem is integettem.

D: Hát az csak természetes, hogy integetsz neki. /revolverét a hátsó zsebéből az asztalra teszi/ugyebár természetes Lemoine ? Mehet Lemoine vissza. Figyeljen csak tovább Lemoine. Ami most jön arra lehetőleg jól figyeljen. Vigyázzon Lemoine ! Az Istenért még megbotlik a csizmaszíjában!

P:/ nagyot sikolt/ Lem.....

D: Mit akarsz neki mondani Patricia. Csak ki vele, bátran ki vele.

P: Lem, kérlek, én csak arra akarlak kérni, hogy ne kösd meg a csizmaszíjaid.

L: /csodálkozva lepillant/ Miért kötném meg Patricia kérlek, hiszen meg sem oldódott.

D: Valóban. Hát ha nincsen kioldóva a csizma szíjja, akkor minek hajolna le. Feggy ki a konyhába Patricia, ha már az asszonyi kötelességedet nem teljesítetted, teljesítsd a háziasszonyét. Maga marad Lem.....Csak Patricia megy a konyhába. Hát nem furcsa ez ? Az

előbb Patricia maradt, és Maga ment. Maguknak nincsen szerencséjük,

Lemoine. Sohasem se mehetnek el együtt, higgye el nekem.

L: De felügyelő ur kérem, kötelességem....

D: Az csak hivatali kötelesség Lem. Ugylátszik Magának a hivatali kötelességen túl határozatlan fogalmai vannak, mint teszem föl a tizparancsolatról. Ne kívánd felebarátod felelőségét.....

Remek ez lesz a kiinduló pont a védekezésnél. Helyezze magát kényelembe, ahogy jól esik. Kérem halgassa meg a védekezésemet, mert amikor én már védekezni fogok, akkor Maga már régen halott lesz.

Mert én most megölöm Magát. Azért mert elveszi tőlem az asszonyomat. Megölöm! Örülök, hogy nem szól közbe, hogy nincsen kifogása ez ellen. Mondjon valamit Lemoine, Mondja azt, hogy jónapot, vagy inkább azt, hogy jóéjszakát. Na mondja már.

L: /Örült izgalommal/ Jónapot kívánd felügyelő ur.

D: /ledobja azasztalra a revolvért és össze csapja a kezét./ Így nem lehet Lemoine, így nem lehet, Maga olyan tehetségtelen, hogy folyton kihozza az embert a hangulatból, a vége az lesz, hogy dühbe gurulek, és minden szó nélkül lelövöm Magát mint egy kutyát. Pedig higgye el, hogy nem így szeretném. En meg akarom értetni Magával, hogy nekem jogom van Magát agyonlőni. Értse meg, én nem indulatból akarom agyonlőni Magát. Hanem előre megfontolt szándékkal, és mégis úgy, hogy jogom legyen hozzá. En nem bízom az ügyvédekben, tehát magam fogok védekezni. Tehát figyeljen ide. Jól figyeljen, mert nem győzöm eleget hangsúlyozni, hogy amikor én ezt a beszédemet elmondom, akkor Maga már régen halott lesz. Három méter mélyen. Fagypont alatt.

L: Bocsánat egy pohár vizet.

D: Ne szóljon folyton közbe Lemoine, ha kihoz a sodromból nem hallgathatja végig a védekezésemet, melyet azzal fogok kezdeni, hogy Bernardin Lemoine, aki egy évig, mint segéd tiszt szolgált melletttem. Legjobb tudomásom szerint barátom volt. Egy év alatt először életemben bizalmat éreztem egy férfi iránt, akinek erre a bizalomra azért volt szüksége, hogy visszazéljen vele. Az ügyész ur elsőfokon halálos ítéletet kért, ha lenne ennél súlyosabb büntetés, azzal kéne engem súlytani, mert amit én tettem, arra nincsen mentség. És én nem is azért védekezem, hiszen nem is védekezem, inkább csak a tanulság miatt, hogy az esküdt urak lássák, hogy a legkegyetlenebb gyilkos is, ember. Vértó szívű ember. Mert lényegében mit tettem én? Amikor megtudtuk, hogy az autobus nem jön, Ők elhatározták, hogy cyalog próbálnak tuljutni a hágón. Tudtam, hogy ez lehetetlen. Mélyen tisztelt esküdteim! Ha hagyom, hogy utra keljenek, abban a borzalmas hóviharban, biztosan megfagynak. En tehát inkább,

lelötten Őket, seminthogy megfagyjanak és a holttestüket sem le-
hessen megtalálni. Az ügyész ur visszazélt ezzel a körülménnyel, és
ez nem volt emberséges dolog tőle. Mert ugye én könnyen megszaba-
dulhattam volna a két holttestől, ha elősem a fászkára alatt Őket,
és azt mondom, hogy Ők ketten kirádnultak, bűnömre ebben az esetben
sohasem jött volna rá senkisé. Én ehelyett leültem a táviréhoz, és
elküldtem a jelentést a két hulláról.

Tudom, jól tudom mincsen nagyobb bűn, mint ártatlan ember
életek kioltása, és minthogy halottakról van szó, nem is mondhatok
mást, mint azt, hogy Ők ketten ártatlanok voltak. Én vagyok az el-
vetemült, én vagyok a gonosztevő. Hiszen itt ülnek a mélyen tisztelt
esküdt urak, az elnök, ur, az ügyész ur, belőlük sohasem lenne
vádolt az biztos, mert ők sokkal jobban tisztelik a törvényt,
annál, hogy megöljék a legjobb barátjukat, és a saját feleségüket,
azért mert éltek a természet törvényével, és szerették egymást. Én
tudom, hogy nem hivatkozhatok a tiz-parancsolatra, mely szerint ne
kivánd felebarátod feleségét. Annál is inkább nem hivatkozhatok er-
re, mert egy másik parancsolat azt mondja, ne ölj ! Ó én nem va-
gyok elég bölcs ahhoz, hogy eldöntsem, vajjon melyik parancsolat
előbbre való, amelyik hátrább van, vagy amelyik előbb. S ha két pa-
rancsolat összeütközik, melyiket ne csinálja az ember. Ne ölje meg
az ember a felebarátját, ha az megkivánta az ő feleségét, vagy a
felebarátja ne kívánja meg az ő feleségét, és akkor ő sem fogja
ezért megölni a felebarátját. /Sóhajtvá/ Szegény fiu. /Dupois mint
ha zokogna/. Ez az egyik esküdtből tört ki Lemoine. Érti már, hogy
az esküdtszék rokonszenve kezd felém fordulni. Főleg azért, foly-
ten azt hajtogatom, hogy bűnös vagyok. Ez tetszik nekik. Nagyon
bűnös vagyok én esküdt uraim. A szánalomnak is a szikráját is öljék
ki a szívékből, velem szemben. De azért nem mintha védekezni akar-
nék, csak éppen a tanulság kedvéért, ha meghallgatnák az utolsó
órak történetét. Aztán boldogan mennék a villanyszékbe, amit meg-
érdemlek. Halljuk, halljuk. Ez megint egy esküdt volt Lemoine.
Szóval már két esküdt tart ártatlannak. Négy évvel ezelőtt kerül-
tünk erre a megfigyelő állomásra. Önként vállaltam el ezt a meg-
bizatást, mert csak egymásnak akartunk élni feleséggel. Ó mi-
csoda boldogság volt ez, milyen zavartalan boldogság. Tisztes-
séges becsületes munka, és béke a szívekben, gyöngéd szavak az
ajkakon, egymás imádata. Így volt ez esküdt uraim, egész addig a
percig, amig meg nem tudtam, hogy Bernardin Lemoine, akit az u-
tolsó percekig a legszorosabb baráti kapcsolat fűzött hozzám, el-
csábította, és magával akarja vinni a feleségemet. Pedig neki
joga volt hozzá esküdt uraim, joga volt hozzá, mert fiatal volt

erős volt, és daliás volt. Tudott hazudni, nem úgy mint én, aki tisztességes voltam mindig, és a becsület egyenes ösvényét jártam. Neki joga volt hozzá. Mert a fiataloknak joguk van letaposni egy öreg fűvet.

Aljas csábító ! Ezt egy őszhaju esküdt mondta Lemoine. Nemrég vett el egy 19 éves görlt feleségül. Ez már a harmadik esküdt. Van ~~ma~~ köztük egy vénkisasszony is, most erre fogok rámenni. Bűnös vagyok én mélyen tisztelt esküdteim. Gyönyörű feleségem volt, már Ő sem volt egészen fiatal. Ameddig fiatal voltam, addig jó voltam neki, de mert a munka, a szorgalom megörült, hát miért ne választasson egy ilyen asszony magának egy új férfit, egy fiatalabbat. Már sir. Esküszöm Magának Lemoine, hogy könnyekkel sir. Miért is ne lehetene az egyiknek két férje, a másiknak meg egy se. Disznóság. Na mit mondtam Magának Lemoine, hogy a vénkisasszony ezt beveszi. Már négy esküdt tart ártatlannak. Már csak néhány percről van szó. Ez alatt a néhány perc alatt előadom majd az utolsó párbeszédünket, amelyben Maga olyan aljasul, és olyan cinikusan fog viselkedni, hogy a mind a 12 esküdt mellém áll. A beszélgetés a következő volt. Azt mondtam Neki: Nézze Lemoine, emlékezzék csak, amikor tüdőgyulladásban feküdt négy hétig. Éjjel-nappali szolgálatot adtam Maga helyett, könyörögtem Patriciának, hogy ne mozduljon el a Maga ágya mellől, hogy ápoljuk Magát. Hát ez a hála Lemoine ? Ő gunyosan röhögni kezdett. Ez nagyon jó volt Dupois. Hát azt hiszi Maga, hogy nekem valóban volt valami bajom . Ne higye felügyelő ur, nem egyedül feküdtem négy hétig, hanem Patriciával. Az egész trükköt Ő találta ki, hogy állandóan bent lehessen nálam. Nászuton voltunk mi akkor négy hétig. Patricia nem azért nem engedte be soha Magát, mert féltette, hogy elkapja az influenzát, hanem azért, mert nem akarta, hogy zavarjon minket. És Maga bevette ezt. Patricia nevetve mesélte, hogy Maga állandóan kérdezi, hogy nagyon kimerült-e? De egy életről van szó, meg kell tenned szíveesském, menj be hozzá, maradj mellette. Maga küldte a feleségét a karjaimba, és ez számkra olyan pokolian nevetséges volt felügyelő ur

A vér elborított akkor esküdt uraim. Lemoine-re szegeztem a revolveremet, meghúztam a ravaszt/a Morse-gép jelzése hallatszik/ és emlékszem az volt az utolsó mondat, amit mondtam Neki Nem hallja a jelzést Lemoine ? Vagy Magának a hivatali kötelesség már semmi ? Menjen és vegye át a szolgálatot...../Lemoine a valódi Morse-gép jelzésre automatikusan betámolypog a fülkébe. Dupois leengedi a revolvert és tehetetlenségében kimerülten felrug egy széket. A csattanásra a konyha fülkéből beront Patricia. Amikor meg-

látja, hogy nincsen semmi baj, nagy sóhajjal nekítánterodik az ajtófélfának./

D: Mi az Patricia, csak nem ijedtél meg ? Nem öltem meg. Hidd el ez nem gyöngeség tőlem. Okom van rá./ csönd/ Mondd csak Patricia, emlékszel arra, amikor Lemoine beteg volt?

P: Emlékszem.

D: Arra is emlékszel Patricia, hogy szimulált-e, vagy valóban beteg volt ?

P: Esküszöm Robert, halálosan beteg volt.

D: Mondhattad volna eskü nélkül is. Nem történt akkor semmi közöttetek?

P: De igen, akkor szerettük meg egymást.

D: Ugy akartad mondani, hogy Ő Téged. Mert Te nem szereted Őt Patricia.

P: De szeretem.

D: Nem szereted Őt, és én azért nem öltem meg még idáig, mert itt valami titok van. S ha megölném, a titek, titek maradna. Ez a fiú Neked csak ürügy, a háttérben valak, vagy valami más van.

P: Teljesen fölösleges lenne, ha megesküdnék erre. Hát mondjam meg végre, hogy Te is elhidd: szeretem.

D: De nem Őt. Mert ha szeretnéd Patricia, akkor figyelmeztetted volna arra a sorsra, amely kérlelhetetlenül vár rá. Te nem titted meg ezt, mert vagy Magadat szereted jobban nála, vagy valaki mást. Mióta tart ez közöttetek.....

P: Pontosán 147 napja

D: Fejből tudod.

P: Hogyne. Hát bevéstem a gerendába. Azt a napot kétszer véstük, be egyszer én, és egyszer Lem.

D: Oh Hát akkor tévedtem. Én azt hittem, hogy Lemoine,-nak akkor egy rettenetes napja volt. Az a nap akkor a számonra volt rettenetes.

P: A számonra nem volt rettenetes.

D: Hát nem rettenetese az a számodra, hogy 147 napi szerelem után nem volt elég bátorságod ahhoz, hogy odaállj mellé és sikoltsd a fülébe, vigyázz Lem, ez a gazember meg akar ölni. Te nem titted meg ezt mert nem volt ennyi önzetlenség a szerelmedben. Féltél, Magadat féltetted. Tudod micsoda aljas árulás volt ez ? Olyan aljas, amilyenre csak egy nő képes. Csak egy nő képes arra, hogy sorsdöntő pillanatokban is a legridegebb számítással gondolkodjon.

P: Kit árultam én el tulajdonképpen Téged vagy Leminet ?

D: A szerelmet. "A Grand Passiont" a szerelmet, ahogy mondják a szerelmet mindhalálig.

P: Te beszélsz érzelmekről? Te aki a józanság örültje vagy ?

- D: De ebben a józanságban nincsen számítás. Ez a józanság: életelv. Ez a józanság nem a döntések pillanatában keletkezik, ez a józanság tiszta, mint a pohár viz. Nem rejt magában, elárult titkokat.
- P: Ne hencegjj azzal, hogy nem voltak előttem titkaid. Két ember nem állhat olyan közel egymáshoz, hogy ne legyen titok közöttük. Egy férfi akiről mindent tudok, olyan mint a detektívregény, amelynek elmesélték a végét.
- D: Ez a teljes odaadás volt a részenről.
- P: Ha az ember egyszer teljesen odaadja magát, mit tud adni legközelebb. Ha van is titkom, azaz enyém marad Robert, mert ha odaadnám, ez számodra nem az odaadásomat jelentené, hanem azt, hogy ki vagyok szolgáltatva Neked.
- D: Vigyázz Patricia, kényszeríthetlek erre.....
- P: Te engem semmire sem kényszeríthetsz. Megölni, megölhetsz.....
- D: Hát jó, nem öllek meg.....Mi a vacsora?
- P: Marhanyelv konzerv.
- D: Más nincs ?
- P: Nincs
- D: Nem kell.
- P: Jó akkor elteszem holnap reggelre.
- D: Reggel sem kell.
- P: Akkor ebédre.
- D: Ebédre sem kell.
- P: Akkor vacsorára.
- D: Vacsorára sem kell. Utálok a marhanyelvet.
- P: Az más.
- D: Mi van még ezen kívül ?
- P: Marhanyelv. Elteszük holnapután reggelre. Ugyanis nincsen már más, kifogytunk.
- D: Nem érted, hogy utálok?
- P: Értem, mégisincs más.
- D: Akkor nem kell.
- P: Jó.
- D: Dehát mégis mit eszünk ?
- P: Marhanyelvet.
- D: Örökké ?
- P: Nem, a marhanyelv is kifogyóban van,
- D: Szóval éhen fogunk halni.
- P: Nem. Lem és én szeretjük a marhanyelvet.
- D: De én mit fogok enni.

P: Marhanyelvet. 24 óra múlva Te is szeretni fogod, ha addig nem eszel.

D: De ha nem szeretem, hát értsd meg, hogy utálok .

P: Értem. Dehát akkor mit akarsz tőlem ?

D: Vacsorát.

P: Nincs. Az autobusznak kellett volna hozni az új élelmiszert.

D: Miért hagytad, hogy így kifogyjon minden.

P: Mert ez engem már nem érdekelt. Mert én elmentem volna az autóbusszal.

D: Te azt hitted, hogy én elengedlek. Simán elengedlek. Csak úgy.....

P: Ugy, vagy így, mindegy. Elmentem volna. És el fogok menni.

D: Hogy elmész-e az a jövő kérdése. Most gyere aludni.

P: Mi?

D: Gyere aludni, 11 óra elmult.

P: Hát azt gondoltam.....Hogya történtek után.....

D: Hát hogyan képzeled ezt tulajdonképpen.

P: Nem tudom. Erre még nem is gondoltam.

D: Nincs mit gondolkodni. Két szoba van, az övé, meg a miénk.

P: Akkor itt maradok. Mégis csak kell valahol aludnom. Három hónapig mégsem virraszthatok.

D: Akkor gyere hozzám.

P: Nem megyek.

D: Jó majd holnap jössz.

P: Holnap sem megyek.

D: Akkor holnapután.

P: Holnapután sem, és sohasem. Inkább virrasztok. Legalább is megprebálom.

D: Jó. Akkor menj Te az én szobámba. Majd én itt kint alszom. /szünet/

P: Itt nem lehet aludni, hogy vetköznél le, hisz Ő lát.

D: Az más. Én férfi vagyok.

P: Csak azt hiszed Robert.

D: Nézd Patricia gyere. Becsületszavamra, hogy nem fogok közeledni Hozzád.

P: Máskor nem adatom a becsületszavadat, és mégsem közeledtél hozzám. Kár a becsületszóért.

D: Szóval ez volt a titok.

P: És Lem volt a titok nyitja. Mert idefigyelj Robert. Te nagyon szeretted a matematikát. Ha grafikonnal óhajtanám felrajzolni, azt az óriási különbséget, ami egy férfi és egy nő szerelmi élete között van, két teljesen különböző görbét kapnék. Egy férfi grafikonja, 20 éves korában éri el a legmagasabb pontot, és attól kezdve állandóan -

dóan lefelé görbül. Egy nőnél ellenkezőleg van. 20-tól fölfelé me-redeken emelkedik. Hát hogy találkozhatna ez a két szerencsétlen? Hiszen egy nőnek egyre több kell, és egy férfi egyre kevesebbel meg-elégszik. Ez az a roppant probléma, amely évezredek óta mozgatja az emberiséget.

D: Nem értelek Patricia. Hogy lehet ilyen dolgokról nyíltan beszélni. Hát nincsen benned semmi szemérem ?

P: A szemérem csak arra való, hogy ne merjünk nyíltan beszélni. A sze-mérmet az olyan férfiak találták ki, akik nem akarták, hogy bize-nyos dolgokról nyíltan beszéljünk. Mert más helyzetekben, más férfi számára egyenesen felháborító az, ha egy nő szemérmes. Sőt, ilyen esetben egy férfi ragaszkodik ahhoz, hogy a nő ne legyen az. Be-széljünk nyíltan. Annál is inkább, mert Te minden helyzetben ra-gaszkodtál ahhoz, hogy szemérmes legyek. Nekem ebből elég volt. Ne-ked nem kell marhanyelv, se este, se reggel, se délbe, se másnap es-te, mert utálod, de ha éhes leszel, mégis csak meg fogod enni. Ne-kem Te nem kellettél, se este, se reggel, se délbe, se másnap esete, és amikor éhes lettem, Te megehattél. De Te nem voltál nekem so-hasem az igazi.

D: Lemoine ?

P: Ha ez Neked elégtétel é Ő sem volt az !

D: Én elmordom ennek a Lemoine-nak hogy milyen aljas vagy.

P: Ezt vártam Tőled Robert. Most jól emlékezz arra, amit mondtam.

Két ember nem állhat egymáshoz olyan közel, hogy ne legyen valami titok közöttük. Most már azt is megmondhatom, hogy miért. Mert, ha már ilyen közel vannak, akkor nem kellenek egymásnak. A kiolvasott könyvet eldobja az ember, legjobb esetben kölcsön adja. Te állandó-an titok után szaglászol, a titkom csak az, hogy én eddig mindent Rád hagytam. Ezért Te mindig azt hitted, hogy minden a legnagyobb rendben van. Pedig semmisen volt rendben. Ez ez én titkom. És amit most elmordtam, már régen nem titok előtted. Már régen vilá-gos. Isszonyuan világos.

Igen, én eljöttem Veled ide, örök mászutra, ha itt leszünk megkapom Tőled, mindazt, amit vártam. Nehogy azt hidd, hogy én utcai rongy akarok lenni. Nekem nem kell minden férfi. Csak azt az egyet kerestem, aki úgy ölel magához, hogy amikor az ebédet főzöm, reszkessek az izgalmtól, mert neki főzöm, és amikor az ágyat ki-bontom, reszkessek, az izgalmtól, mert magunknak bontom ki. Én nem vártam a magam részére semmit ettől a szerelemtől, se ékszer, se pénzt, főleg semmi külsőséget, csak az odaadást. a teljeset. a meg -

semmisülésig való odadást. En egy ilyen férjnek nemcsak a felesége, nemcsak a cselédje, hanem még a szeretője is tudtam volna lenni.

D: Mi az, mit mondtál ?

P: Nem mit mondtam, hanem- ki mondtam? kimondtam végre.

L: /kivágja a rádiófülke ajtaját/ Disznó, aljas disznó. Most kaptam a jelentést, hogy az autobusz motóhiba miatt késik, már rendbe is hozták, reggelre itt lesz. Maga tudta ezt, Maga aljas bitang, és mégis lejátszatta velünk ezt a komédiát.

D: /szemében kigyul az örület/ Na és ha tudtam ? Na és ha nem mondtam meg . Ez az én ügyem.

P: A mi ügyünk ez.

D: ~~Mix~~/mialatt beszél, állandóan félkörben körülsempolyogja .Őket/ A Ti ügyetek, meg az én ügyem. Egy ügy. De én nem vagyok együgyű. En kiszedtem belőletek mindent.

L: /rá akar rontani, Dupois előrántja revolverét, mire Lemoine megterpan/

D: Kelepce volt, de beleestetek. Farkasverem volt, de most ott vagytok mind a ketten az alján. És most jön a vadász.

L: Nem, nem teheti ezt velünk. Az anyám. En tartom el az anyámat, az Istenért.

D: /mintha a sirból beszélne/ Mit mondott Lemoine ? Reggelre itt az autobus amivel menni akar. Hát menjen Lemoine, menjen Isten hírével, várja meg kint. /ordit/ Kint a hóban.

L: /kétségbeesetten/ Dehát megfagyok reggelre.

D: Vigye Magával Patriciát is. Ő majd melegíti Magát. En jó ember vagyok mégis megengedem, hogy elmenjenek együtt. Ugyahogy akartak.

L: Felügyelő ur, ezt nem szabad.....

D: Most már mindenkinek mindent szabad. Maga elmehet az én feleségemmel, és én itt maradhatok egyedül. Van még néhány marhanyelv konzerv itt, amit utálok, de majd csak megeszem. /ordit/ Menjenek, nem értették, hogy menjenek. Látni akarom, ahogy egyre kisebbek lesznek a hóban. /kivágja az ajtót/ /borzalmas erős szélvihar vág be az ajtón/ Takarodjatok, ki innen.

L: /az ajtó felé indul/ Egy kutyát sen kerges ki az ember.....

D: /egyre erősebben üvölt/ Egy kutyát nem, de titeket igen, dögök. Menjete, együtt úgy ahogy akartatok. Hármat számolok.....

Pepain⁸:/jön be a nyitott ajtón, magas, erős, szép szál emebr, 48-50 éves

Maga a megtestesült nyugalom. Az utolsó szavakat hallotta a nyitott ajtóban, érzeni lehet, hogy mindent tud./ Te jó Isten.

Már megint számol. /körüljár a szobában, becsukja az ajtót/

Mi az szellőztetnek ? Vagy talán műkedvelő előadásra jöttem ide ? Lemoine Ádám , és Patricia Éva kiűzetése a paradicsomból. Hatóságilag tiltott gyümölcs evés miatt.

P: /csak most tép nagához, felkiáltva/ Pepaine!

L: /ugyaugy/ Pepaine!

D: /ugyaugy/ Pepaine!

Pep: /meghajol, mintha bemutatkozna/ Pepaine.

P: /kis sóhajjal/ A legjobbkor jöttél.

Pep: Ahogy mondani szokták Patricia, végszóra. De én nekem az az érzésem, ez a vészó nem volt a végleges. De azért a kutya delóban, nem volt igaza Lemoine. Én hasonló időben 9 kutyával jöttem ide. És tudja milyen remekül huztak azok a derék dögök. Aprope remélem van valami csont.

D: Nincs csont Pepaine, Képzeld csak marhanyelv konzervünk van.

Pep: Akkor odaadom nekik, azt a két préri-nyulat, amit utközből lőttem.

D: Ne a nyulat, ne, azt szeretem.

Pep: Konzervet nem adhatok a kutyáknak, nem tudják felbontani.

D: Jaj nyul vadasan, gomboccal.....

Pep: A marhanyelv sem rossz, egy kis tartárral.

D: Utálok a marhanyelvet.

Pep: Akkor egyél valami mást.

D: Nincs más, teljesen kifogytunk.

Pep: Oh hát akkor értek mindent, Amennyire szeretted a hasadat, az egész cirkuszt azért csináltad, mert nem volt vacsora.

D: /panaszosan/ Nem azért Pepaine.

Pep: Hát akkor azért, mert Ők ketten szeretik egymást.

D: /panaszosan/ Hát Te tudod ?

Pep: ~~Oh~~ Oh az a marha nyelven. Hát miért nem szólnak közbe maguk ? Tudják milyen kínos ez a hallgatás. Hogy mondja a közmondás: beszélni ezüst, hallgatni butaság. Különösen ilyen esetben. Még félreértheti valaki a helyzetet.....A férj revolverrel a karján , és a felesége másnak a karján. Az egész úgy néz ki, mint egy szindarabban. Nincs itt valahol gázcsap ?

D: Minek az

Pep: Tudniillik nem szeretem ezt a véres munkát. A férj egy óvatlan pillanatban a mit sem sejtő szerelmesekre kinyitja a gázcsapot. Mondd nem gusztusosabb, vagy Te mindenáron löni akarsz ? És ha igen, miért nem lőttél eddig ? Na tedd el azt az ágyut . Maga mit áll ott Lemoine ? Ha most nem akarták volna lelőni, akkor mi lett volna pillanatnyilag a programja ?

L: Tuljadenképpen nekem most már az autobuszra kellene ülni. De az

autobusz, holnap jön csak.

Pep: /nagyon nyugodtan és határozottan/ Hát akkor vegye át kérem a szolgálatot, Maga az éjszakás, nem?

L: Kérem én egyszer és mindenkorra kiléptem az itteni szolgálatból.

Pep: Hát akkor Magát fogom megkérni, arra, menjen ki a kutyákhoz. Nézze, ha kilenc derék, okos kutya kint van, akkor Maga is kimehet. Szóval a szánon van egy csomag, azt hozza be. Annál is inkább, mert a csomag a Magáé, A prének vannak benne. Egy viaszes-vászon zacskóba van a két lenyuzott nyul. Az egyiket dobja a kutyáknak, a másikat kérem hozza be. Ha talán sok volt ez egyszerre Lemoine, szíves elmondom még egyszer.....

L: Azonnal megyek kérem, csak valakit fölveszek magamra. /egymásután trüsszent,/ Tetszik látni máris megfáztam.

Pep: Vigye a bundámat. Menjen kérem Lemoine, menjen./Lemoine kimegy/ Majd ha bejön kap herba-teát. Ez még mindig az a régi, okos, derék fiatalember. Ahhoz van bátorsága, hogy elvegye valakinek a feleségét, de egy kis náthától rögtön megijed. Ez a Te nevelésed Robert.

D: Pepaine kérelek bocsáss meg, ki kell, hogy mondjam, hogy nagyon szerencsétlen vagyok.

P: Pepaine, Pepaine, segítsél rajtunk kérlek.

Pep: Lássunk csak először tisztán. Vajjon melyikünk van nagyobb bajban? Hát a legnagyobb bajban én vagyok. Én ugyanis azért jöttem szándékosan később, hogy ne kelljen itt lennem amikor elmegy az autobus a fiatal jegyespárral. És most szépen belemásztam a nagy jelentbe. Tulajdonképpen mégis csak szeretném tudni, hogy eddig mi történt.

D: Jó majd én elmondom.

P: Nem, nem, majd én.

Pep: Mondjátok el nyugodtan együtt. Én ugyanis jól tudom, hogy ez propaganda leadás. Mindkét fél meg akar nyerni a maga részére. Kezdjed el Patricia.

P: Kérlek Pepaine ezt nem lehet csak úgy elkezdni.

D: De igenis lehet. Meg akart szökni Lemoine-val.

Pep: Mikor tudta meg.

D: Három perccel az autobus indulása előtt.

Pep: Dehát az autobus nem is jött meg.

D: De úgy volt, hogy megjön.

P: Igen ám, csak hogy Ő ezt elhallgatta előttünk.

Pep: Mire ti ketten szabályosan beugrottatok neki. Dupois ez mestermű volt.

P: Szóval az Ő pártján vagy Pepaine.

Pep: Bocsánat, én csak azt mondtam, hogy mestermű volt. Lányegében mégis csak előre tudott meg, utólag mindent. Mert természetesen föl, az is előfordulhatott volna, hogy miután már az autobus ki és berakódása megtörténik, Patricia azt mondja Neked: Robert most jut eszembe, ~~akkor~~ egy kis csomagot készítettem Lemoine-nak az utra. Légyszíveshadd le. Ott van fönt a konyhaasztalon. Te följössz a csomagért. És nem a konyhaasztalon, hanem az íróasztalodon találod, nem egy csomagot, hanem egy levelet. ~~M~~ A levél így szól: /kivülről hadarva mondja/ Kedves Robert, nagyon sajnálom, hogy fájdalmat kell okoznom Neked, de nem tehetek másként. Az én életemről van szó. Helyesebben a mi életünkről. Mert Bernardin és én szeretjük egymást. És egymásé akarunk lenni. Bocsásass meg nekem ha tudsz, és felejts el. Patricia. Ugyanis, ne felejtsd el a ruhát kiszedni a mosófazékból. A kulcsok egy csomóban vannak, a konyhakamraci fiókban, amelyikre az van ráírva, hogy só, de ami-ben tulajdonképpen mosóport tartottam. Minden kulcsra ráírtam, hogy minek a kulcsa. Az éjjeli szekrényre bekészítettem egy üveg dió befőttet. Tehát kérlek ne haragudj, mert én nagyon szerettelek. Mire Te rájöttél volna, hogy ki az a Bernardin, az autobus már régen elment volna. Mit csinálsz Patricia.....

D: /odaugrik a kandallóhoz, és kiránt egy levelet, amit ebben a pillanatban Patricia dobott be/ Egy levél.

Pep: /kicsit unatkozva/ Nem egy levél, hanem az a levél, amelyet én most felölvastam Nektek.

D: Pepaine Te olvastad ezt a levelet ?

Pep: Hát hogy olvastam volna. Csak egyszer már én is kaptam egy ilyen tartalmu levelet. Az ilyen levélben mióta a világ, világ, csak a dicső harmadiknak a neve az, ami változik. Más semmi. Te szerencsés ember vagy Dupois, dobod hát be a tűzbe a levelet, annál is inkább, mert csak arra való. Te legalább tudtál mindent, mielőtt beszállt volna az autobusba, ami ráadásul még nem is érkezett meg. Én csak a levélből tudtam meg mindent.

FD: /megrendülve/ Szegény Pepaine. Velel is megtörtént ez ?

Pep: Hát azért annyira ne sajnálj, ugyanis velem is megtörtént ez, de nem én voltam a férj.

D: Hát akkor, hogyhogy a levélből tudtad meg.....

Pep: Ne is kérdezd barátom. A nő följött hozzám, és felolvasta a másolatát annak az ajánlott levélnek, amit elküldött a férje címére. Nekem sajnos nem volt választásom.

D: Na és a férj ?

Pep: Ő volt az első aki gratulált nekünk amikor összeházasodtunk. És az összes nászajándékot, amit a feleségével kapott, elküldte nekünk nászajándékba. Annyira örült ennek a fordulathoz, hogy még bánatpénzt is szívesen fizetett volna, csak engedjem ki az obligóból.

P: Ez akkor lenne igazán érdekes, ha megtörtént volna.....

Pep: Olyan lehetetlen, hát ha megtörtént.

D: Szóval a férj elérte a célját.

Pep: És én is elértem a célomat. A hangulat már nem olyan sivár, mint amikor bátor voltam betoppanni ide. /Lemoine jön a nyullal, és a csomaggal/ /amikor bejön a szobába mindkét csomagot ledobja gyorsan és a két tenyerébe egymásután trüsszent./ Megjött az okos, és szép Lemoine is. Főzzél neki gyorsan valami teát, és fektesd le az ágyba. Te még ne feködjél le Patricia.

L: Bocsánatot kérek kérem, hogy ilyen lehetetlenül viselkedek, de a tüdőgyulladásom is pontosan így kezdődött. Így trüsszögtem akkor is.

Pep: Csak trüsszöggjön, nyugodtan trüsszöggjön fiatal barátom, látja egy kis trüsszögés mennyire feloldja az indulatokat. Egy náthás emberre nem is lehet szívből haragudni. Egy náthás ember mindig inkább szánalmat ébreszt, mint gyűlöletet. Egy náthás embert az az imádott nő se látja olyan hősnek. S ami a leglényegesebb ebben a pillanatban nem is mer közeledni hozzá, nehogy elkapja tőle. Tessék itt a zsebkeendőm Lemoine, tiszta.

L: /átveszi és egy hatalmasat trüsszent bele/ Ezt soha nem fogom Önnek elfelejteni. /Patriciával el/

Pep: Ezt én sem fogom sohasem elfelejteni. A Gondviselést mindig arra kértem, hogy életem döntő pillanataiban ne kelljen trüsszenteni és ne fájjon a hasam. Nincs férfiatlanabb dolog a világon, : a hasfájásnál. Megakázza az embert, és akarva nem akarva kivetkőzteti emberi méltóságából. Mi az itt már csak teát lehet inni ?

D: Van két üveg 28-as Black and White-es, az egyiket felbontom a tiszteletedre. De kérlek, ne gondold, hogy Patricia már nagyon régen bent van a szobájában.

Pep: Még mindig nem elég régen, hogy kiábránduljon belőle.

D: Te nagyon okos vagy Pepaine.

Pep: Igen a más ügyében.

D: Te nem is tudod, mennyire hálás vagyok Neked azért, hogy eljöttél. Én nem akartam ezt megmondani Patricia előtt. De a legjobbkor jöttél. Kérlek én már alig bírtam tovább az izgalmakat. Ha

abban a pillanatban nem léptél volna be, én azt mondtam volna, hogy jöjjenek vissza. Hát képzeld Patricián csak az a vékony kis ruha volt. /sirva ráborul Pepainere/ Én nem tehetek róla, én nem vagyok hős Pepaine. Ha arra gondolok, hogy amikor ráfogtam a revolvvert Lemoine-re, milyen könnyen elsülhetett volna.....

Pep: Bár lenne még 20 ilyen ember a földön Robert. Az a baj, hogy két milliárd van. Na, most menjél szépen feküdjél le. Többet ne nyuljál az ágyhoz. Te Robert a leszerelési konferenciák embere vagy. Szöveg, végtelen szöveg. Te még azt az egy embert sem tudnád megölni, akinck az ellenállásán megbukik a leszerelési konferencia. Te vagy a kispolgár mintaképe. Olyan kicsi vagy, hogy tulajdonképpen mikroszkop alatt kéne vizsgálni. Mint a véglényeket, akikből milliárd van egy pohár vízben. És mindegyik azt hiszi, hogy ő van egyedül, hogy egyedül csak ő létezik, hogy ő a teremtés koronája. Pedig már régen bekövetkezett a pénz higitás ott, ahol ő a korona. Na mondom feküdjél le.

D: Pepaine kérelek intézzél el mindent Patriciával.

P: /benyit a szobába/ Pepaine kérlek, Lem akar Veled beszélni.

Pep: Jó megyek. Bár tudom, hogy mit akar mondani. Ő azt kéri, hogy intézzek el mindent a felügyelő urral. /el/

D: Csak nem vetköztetted le ?

P: Ruhástul feküdt le.

D: Te hol fogsz aludni végül is Patricia ?

P: Itt kint.

D: Itt kint nem aludhatsz Patricia, mert itt kint Pepaine fog aludni.

P: Pepaine sajnos biztos elmegy. Neki nincs türelme seholsen két-három óránál tovább.

D: De most itt marad. Megigérte, hogy elintézi.....

P: Te már elvagy intézve Robert. Teljesen ~~xxx~~ el vagy intézve.....

Pep: /visszajön/ Patricia várj egy kicsit, amíg levetkőzik. Mi van az-
zal a whiskyvel Robert.

P: A 28-as Black and White-al?

Pep: Igen.

P: Mind a két üveget kibonthatod./beszól az ajtón/ Kész vagy Lem ?

L: /a nyitott ajtón keresztül egy hatalmas trüsszentés hallatszik/
Kész vagyok. /megint egy trüsszentés, Patricia bemegy és beteszi az ajtót maga után/

Pep: Na mit gondolsz miért hívatott ?

D: /miközben bontja ki az üveget/ Hát hogy intéz d el.....

Pep: Azért is, de még miért ?

D: Nem tudom.

Pep: Azért, hogy huzzam le a csizmáját. /pokoli nevetésbe tör ki/ Képzeld el, ha mondjuk két-három hónapig itt maradtatok volna együtt, valahányszor lefekvésre kerül a sor, természetesen lehúztátok volna egymás csizmáját. Hát az egészségedre Robert. Hogy soha ne legyél náthás.

D: Köszönöm Pepaine nagyon kedves vagy. Nagyon rosszul érzem magam. Lehet, hogy az izgalomtól./a hasára teszi a kezét, mint akinek görcse van./ Olyan szorongást érzek. Jóéjszakát Pepaine. Számítok rád.

Pep: /hasára teszi a kezét, úgy mint Dupois/ Számithatsz rám kérlekedésednek./italt tölt magának. Patricia lassan, komolyan bejön. Pepaine hirtelen hátrafordul./ Nos Patricia ?

P: Ujabb kötőszavakat nem tudsz használni ? Komédiás vagy Pepaine. Ugy látszik nem veszed észre, ha belőlünk bolondot csinál az sértő rám nézve. Egyik a múltam, a másik a jövőm. ~~xxx~~

Pep: Dupois még csak félmúlt Patricia. És Lemoine nem túlságosan biztató jövő.

P: Ha szellemeskedni akarsz a rovásomra, akkor inkább veszek egy kötetet Chestertont.

Pep: Helyes, beszéljünk egyszerűen.

P: És őszintén, főleg őszintén.

Pep: Igazad van. Nagyon kevés őszinte beszédre volt itt alkalom.

P: Olyan meleg van itt.

Pep: Így kezdődik az őszinte beszélgetés. Sajnálak Patricia, mert hiába nyitnám ki az ajtót, Neked tovább is meleged lenne. Mert Neked belülről van meleged Patricia. Neked azt kell kiszellőztetni, ami benned van. De van időnk. Reggelig még van időnk. De csak reggelig, mert ha Te nem is mész el, én elmegyek.

P: Szóval hogyan akarod elintézni ezt az ügyet.

Pep: Milyen ügyet ?

P: Amit Robert és Lem Rádbiztak.

Pep: Én nem az Ő ügyüket akarom elintézni Patricia, hanem az én ügyemet.

P: Milyen ügyed van Neked, és kivel ?

Pep: Vele Patricia.

P: Velem ? Milyen ügyed van Neked velem ? Ja vagy úgy. Most jut eszembe. "Lemoine, ne higgyen annyira a fiatalságában, mert a fiatalság nemcsak hit kérdése, a fiatalság Lemoine, a kérdéseknek a hite....."

Pep: Hagyd abba Patricia.....

P: Kérlek...../csönd/ Hideg van. Nem itt bent, hanem kint. És a szél is fúj. A hóesés elállt. Mit gondolsz, holnap fog esni az hó, vagy a szél elviszi a felhőket.

Pep: Mégegyszer kérlek ^hagyd abba.....

P: Kérlek. /zaj hallatszik/

Pep: Mi ez ?

P: Horkol. Zavar ?

Pep: Borzasztóan.

P: Hát képzeld, hogy engem mennyire zavar hat év óta. Később abba fogja hagyni. Csak akkor horkol amikor elalazik. Amikor már mélyen alszik, akkor vinnyogni kezd. Aztán beszél álmába, a jelentést adja le. A barométer süllyed, a barométer süllyed.....

Pep: És Te ezt így tudod kívülről.

P: Hallod, ha hat éven át virraszt egy nő a férje mellett. Esténként minden éles szerszámot elraktam a kezemügyéből. Nem egyszer úgy éreztem, hogy most, most bele fogok szúrni a torkába.....

Pep: Ezt el is vártam Tőled Patricia. Ezért nem jöttem időbe. Ezért hagytalak, ezért hagytam alkalmat arra, hogy menekülhess. Láttam Rajtad, hogy itt már nem bírod sokáig....

P: Ha láttad rajtam, miért nem segítettél ? Te nem vagy férfi ? Vele nem mehettem volna el ?

Pep: /megrendülve/ Velem Patricia . Azt mondod, hogy velem.....

P: Igen Vöed. Inkább, sokkal inkább, mint Lemoine-nal.

Pep: De hát köztünk soha

P: Soha nem volt semmi....., de ez a semmi többet jelenthetett volna nekem, mint Ők, és az Ő egész világuk.

Pep: Nem Patricia, egy pillanatra egészen megszáditottál. Itt tényleg meleg van.

P: Nem itt, hanem belül. Te mondtad.

Pep: Ügyes vagy, határozottan ügyes vagy Patricia. Ügyesen visszaforgatod a szavaimat.

P: Ezek nemcsak szavak, ezek mögött van tartalom.

Pep: És a tartalom mögött ott van Dupois és Lemoine. Ha meggondolom, ezért nem tudtam soha arra gondolni, hogy eljöjjél velem. Igen. Azért, mert Te tulajdonképpen el akarsz menni. Mindegy, hogy kivel.

P: Nem mindegy.

Pep: Mindegy. Te el akarsz menni ~~innen~~ a VÁROSBA.

P: Na és ha oda akarok menni.

Pep: Ez nem bűn Patricia. De számodra közömbös, hogy kivel jutsz el oda. Bárki megy Völed, nem számít többet, mint egy átszállójegy,

amellyel el lehet jutni odáig. Ezért gondoltam meg a dolgot, hogy erre gondoljak.

P: Jó majd elmegyek Lemoine-val.

Pep: De miért éppen Lemoine-val mész. Hiszen nem szereted.

P: Nem szeretem. De majd szeretni fogom azért, mert éppen vele mehettem el. Ezt meg lehet érteni.

Pep: Ezt igen.

P: Vagy talán Te nem tartod természetesenek, hogy négy év után, egy nő be akarjon ülni egy fodrász üzletbe, hogy végre csináltasson egy frizurát. A kozmetikushoz akar menni, mert a szeme sarkában apró ráncokat fedezett föl. Venni akar magának egy doboz franci a pudert, nem olyan pudert, amelyet gyári előírás szerint töltöttek Európában, hanem eredeti francia pudert. Azt talán természetellenes, hogy négy év után el akar menni színházba. Vagy meg akarja nézni Gary Coopert a moziban. Az olyan természetellenes, hogy föl akar venni egy estélyi ruhát, bárba akar menni és táncolni szeretne. Hogy cél nélkül, értelem nélkül akar kószálni az utcákon. Beülni egy liftbe, fölmenni az ötödik emeletre. Aztán lejönni gyalog a lépcsőkön, és fölmenni liften a 11-ik emeletre. Aztán gyalog lejönni a lépcsőkön, és fölmenni liften a 23-ik emeletre.

Pep: És aztán fölmenni gyalog a lépcsőkön a 35-ik emeletre, és liften lejönni a földszintre.

P: Most is gunyolódsz Pepaine.

Pep: Én nem gunyolódom. Csak azért unalmas lehet, mindig liften fölmenni, és lépcsőn lejönni. Már pedig Te éppen az unalom elől akarsz elmenekülni.

P: Nem az unalom elől, hanem az élet után akarok menekülni. Hogy utolérjem, még mielőtt végleg eltűnik a láthatáron.

Pep: Értem. Szóval taxiba is akarsz ülni.

P: Igen. Autóba szeretnék ülni.

Pep: Te csak taxiba ülhetsz Patricia. Az autóba gazdagok ülnek.

P: Pénz nélkül is élhet az ember.

Pep: Élni, élhet, csak nagyon rosszul.

P: /nem is figyel rá/ Szeretnék fölvenni egy selyemgumi fürdőruhát. Olyat, ami divat most. És kimenni a strandra. Elég volt már a meleg alsóneműből, a meleg szövet ruhákból, a meleg pulloverekből, a meleg kabátokból. Én már azt akarom egyszer, hogy meztelen legyek és mégis melegen legyen.

Pep: Akkor miért nem vetkőzöl le meztelenre, és miért nem teszel termofort az ágyadba.

- P: Friss ujságokat akarok olvasni. Reggeli kiadást reggel, a déli kiadást délbem.
- Pep: És az érdekes külön kiadásokat egész nap.
- P: Friss hust akarok ennei mindennap, nem konzervet. Tudod mit adnék egy cukrászsüteményért, egy krémseért ?
- Pep: Ez már igen. Ez szent és komoly dolog. A krémet én is nagyon szeretem. Itt már nem lehet viccelni.
- P: Ugye, hogy nem lehet ?
- Pep: Nem Patricia, nem. Érzékeny hurt penditettél meg bennem. Az egyetlen ami után honvágyat érzek itt fent északon, egy kis olasz cukrászda NEW-York-ban. Nézd Patricia, én megértelek. Abból amire most vállakozom, be fogod látni, hogy mennyire megértelek. Csak egy kérdésem van. Mikor akarsz menni a kozmetikushoz. Délelőtt, vagy délután ?
- P: Délután. Mielőtt színházba mennék. Mert szép akarok lenni, olyan szép, hogy este a színház halljában mindenki megforduljon utánam. Még a férfiak is.
- Pep: Hogy, hogy még a férfiak is ?
- P: Mert egy csinos nő után, elsősorban a nők fordulnak meg irigykedve. És csak aztán a férfiak sóvárogva.
- Pep: Ezzel az egy mondattal lefőztél Patricia. Mindenesetre egyszerűbb lett volna, ha délelőtt mész a kozmetikushoz, mert akkor rögtön a tárgyra térhettem volna. Így egy kis kerülőt kell tennünk a városban. Mindegy van időnk.....Azaz, hogy várjunk csak az idővel.....Nemcsak Prousnak, hanem nekünk is ez a legnagyobb problémánk. A múltó idő.....
- P: Iszol ?
- Pep: Nem Patricia, majd a lunch-^{aperitif-et} a Quebeci tetőtérasszán fogunk elfogasztani.
- Idő: reggeli 9 óra. Szin: Grand Hotel Ritz, két apartmental. Szereplők; először a csinos szobalány, azután a daliás szobapincér. / részben játsza a szerepet/ A szobalány lábujjhegyen belép a szobába. Széttárja a függönyöket. A napsugár egyszerre előtti a szobát. Belebujik szőke fürtjeid közé, amelyek a legfestőibb módon elrendezve, szétterülnek a világoskék színű tisztaselyem párnahuzaton. Meg kell jegyeznem, hogy ez a sajátod, mert ~~xxx~~ Te szállodai ágyneműben nem alszol. Mindenüvé magaddal viszed 12 színű tisztaselyem garnitúráidat. Lassan felébredsz a reggeli szenderből. Jól aludt asszonyom, kérdezi a szobalány. Óh remekül Most már az a kérdés, hogy közvetlen modorban akarsz beszélni a személyzettel. vagy úgy. mint egy hadi milliomos.

P: Közvetlenül.

Pep: Parancsolja a reggelit asszonyom? Igen kérem. A narancs reggelit kérem. A szobalány csönget, fölveszi a szoba telefonkagylóját. A kék apartmanba narancsot kérek. Te még mindig nyújtózkodsz az ágyba. Majd egy szempillantás alatt, kiugrasz. Tökéletes combod egy pillanatra kivillan, a világoskék hálóinged alól, de ez az egy pillanat tökéletesen elég ahhoz, hogy a szobalány arra gondoljon, ha nekem ilyen combom lenne, akkor most egy másik szobalány gondolná rólam, hogy milenne akkor, ha neki ilyen combja lenne.

P: Pepaine én olyan kíváncsi vagyok, hogy inkább délelőtt, sőt még reggeli előtt odarendeltem a kozmetikust az ágyamhoz.

Pep: Kár Patricia, nagyon nagy kár. Egy felejthetetlen délelőttöt veszítettünk el. Egy délelőttöt, amelyet, most már sohasem élhetsz át.

P: Miért Pepaine.?

Pep: Azért, mert amikor a kozmetikus belép Hozzád, Te türelmetlenül rátörsz ezekkel a szavakkal: Kérem Ön azt ígérte, hogy ezeket a ráncokat a szemem alatt egy hónapi kezelés után nyomtalanul el fogja tüntetni. Nos kérem egyáltalán nem tüntetk el. Sőt egy hónap alatt lényegesen nagyobbak lettek.

P: De Pepaine biztos rossz a kozmetikusom.

Pep: Nem Patricia, ez a legjobb kozmetikus egész észak Amerikában, és idehozatták egyenesen a Te részedre.

P: Hát akkor nem értem....

Pep: Tudom Patricia, ezt Te nem érted, és nem is értheted meg, mert Te nő vagy. Te nem értheted meg, hogy miért lesznek egyre nagyobbak a ráncok a szemed alatt, amikor Te azt akarod, hogy egyre kisebbek legyenek. Sőt én tovább megyek Patricia. Te hajlandó lennél lemondani, a Grand Hotel Rittről, a kék tisztaselyem ágyszatráról, a kinából hozatott pongyoláról, mindenről Patricia, ha úgy mehetnél el a városba, hogy ne lennének ráncok a szemed alatt. Te nem is a városba akarsz menni Patricia, Te ki akarsz bujni a múlt időből. Te a múlt fiatalságod után rohansz. És az öregség utolér Tégedet, Qvibec-ben éppen úgy, mint a Rádi-Nord legészakibb és legelhagyottabb megfigyelőállomásán.

P: Nem igaz.....

Pep: Ez annyira igaz, hogy Te kénytelen vagy a tagadással beismerni. Őszintén akarunk beszélni Patricia, ebben állapodtunk meg. Én nem vigasztalni akarlak tégedet, mert én magam is vigasztalásra szorlok. Nézd olyan ősz vagyok már, hogy legszívesebben lenyíratnám kopaszra a hajamat. Nincs menekvés Patricia. Hidd el nem

a haj színe tesz öreggé bennünket. Lehet valakinek festett a haja, de az érzéseit az ember nem tudja megfesteni. Nem tudja feketére festeni, az aggodalmat, amely arra készteti, hogy befestesse feketére az ősz haját. Meg kell tehát mindent jól gondolnod Patricia, mielőtt döntesz. Dupois, Lemoine, Lemoine, Dupois, Dupois, Lemoine. Lemoine, Dupois.

P: Pepaine. Veled akarok megöregedni.

Pep: Ezt csak most gondolt Patricia, de nem gondolt komolyan.

P: Szeretlek.

Pep: Én is szeretlek.

P: Hát akkor ?

Pep: Nincs hát akkor . Én sokkal jobban szeretlek annál, hogy a szó szerinti értelemben véve szeresselek.

P: De én Veled akarok maradni. Veled akarok megöregedni.

Pep: Ez teljesen kizárt dolog Patricia. Nem Lemoine miatt, és nem is Dupois miatt. Magam miatt.

P: Miért? Miért Magam miatt ?

Pep: Egyszerűen azért, mert én már most öreg vagyok Patricia. Férfi vagyok, de már öreg férfi. Te még élni akarsz. Én nem tudnék Neked annyit nyújtani, hogy egyszer ne jusson eszedbe a honvágy, amit én is érzek, egy kis New-York-i olasz cukrászda iránt. A honvágy amit Te a város után érzel. A honvágy amit a múlt fiatalság után érezhetsz. Én elmehetnék Veled a városba, talán még a kék apartman-ba is elmehetnék Veled. Talán. De Te nélkülem egyszer ugyanúgy elkíváncsozna, egy még nagyobb városba, vagyis helyesebben egy másik, egy fiatalabb férfi ~~után~~ után. Elég a családba egy Robert Dupois.

P: Nem érted meg Pepaine, nekem nem is a város kell, hanem egy igazi férfi.

Pep: Ötven éves korában az ember még férfi, de már nem az igazi.

P: Csókolj meg.

Pep: Nem csókollak meg Patricia.

P: De akarom.

Pep: Nem csókolhatlak meg. Gondolj a másik két férfire. Azért, hogy most pillanatnyilag nem horkolnak, lehet még rájuk gondolni. Az egyik a férjed, a másikhoz még hozzátartozol.

P: /makacsul/ Csókolj meg.

Pep: Nem csókollak meg Patricia, azért nem mert a vérem minden csippje kíván. Ha most megcsókolnálak, életem második legvégzetesebb tévedését követném el.

P: Melyik volt az első ?

Pep: Majd egyszer elmondom.....Majd egyszer.....

P: Nem most mondd meg.

Pep: Nem mondhatom meg.

P: De igenis tudni akarom.

Pep: Inkább megcsókollak.

P: /lehunyja a szemét, Pepaine hozzálép, borzasztó erővel magához rántja, mozdulatai óriási lelki küzdelmet árulnak el. Egy pillanatra megcsókolja a száját, és azát elengedi./ Ugy csókoltál meg, mint-ha az apám lennél.

Pep: Nem csókolhatlak meg másképpen.

P: /ravasz ártatlansággal/ Miért nem ? Talán emlékeztetlek valaki másra.

Pep: /fölkavartalanul magából kikelten/ Senkire sem emlékeztetsz.

P: Bocsáss meg kérlek, hogy így fölkavartalak. Ugy-e megbocsájtod. Ugy-e jóbarátok leszünk továbbra is. Mondd nagyon szereted ?

Pep: Kit ?

P: Azt a nőt, akiről nem tudsz beszélni, és aki miatt nem tudsz megcsókolni.

Pep: Nincs ilyen nő.

P: Szóval már elmúlt. Vagy csak azt hiszed, hogy elmúlt. Az első végzetes tévedés.....

Pep: Hagyd abba Patricia.

P: Hát miről beszélgessek Veled ? Ha arról beszélek, hogy szeretsz-e: hagyd abba Patricia. Ha arról beszélek, hogy lesz-e hó: hagyd abba Patricia. Ha pedig beszélek valakiről, aki szerinted nincs is : hagyd abba Patricia. Te abbahagyott ember vagy Pepaine. Csak azt nem tudom, hogy milyen jogon fölényeskedsz Te az emberekkel. És miért érzed Magad olyan felül állónak. Mi jogosít fel Téged erre .

Pep: /elgondolkozva, elszólja magát/ A szenvedés.

P: /mintha nem hallotta volna./ Mi az oka a gunyos modornak. Védekezés ez, vagy támadás ?

Pep: Védekezés.

P: Mióta szereted ?

Pep: 20 éve.

P: És mondd, mondd meg miért nem beszélsz róla ?

Pep: Mert csak hallgatni lehet róla. Ne kérdezd, hogy milyen jogon.

A szenvedés jogán. Olyan jog ez, amely csak azoké, akik alkalmasak a vezeklésre. Elkövetnek egy bűnt, és ezzel az egy bűnnel, le kell vezekelniük az emberiség összes bűneit

- P: Az élet a legnagyobb vezeklés, Pepaine. Egy olyan ember mellett élni, akit nem szeret az ember, a legnagyobb vezeklés, soha el-nem követett bűnökért.
- Pep: Ha egy nő, egy olyan ember mellé áll, akit nem szeret, akkor az bűnös Patricia. És annak vezekelnie kell.
- P: No de ha mondjuk, elfogyott ez a szerelem, meg volt, csak elfogyott mint hónap végére a koszt pénz.
- Pep: Akkor vagy koplal, vagy zálogba teszi az anyjától örökölt karkötő-jét, hogy karfiol levest csinálhasson 30-án ebédre.
- P: Na de ha végleg elfogyott annak a férfinak a hitele, akivel él, mi van akkor.
- Pep: Ott marad kézizálognak egy másik férfinél, egészen addig, míg az nem adja tovább. Egyre tovább, tovább. Egészen addig, míg ki nem....
- P: Míg ki nem váltja valaki.....
- Pep: Nem. Míg ő ki nem váltja az engedélyt, hogy 10 perces kézizálogüz-leteket ~~készítsen~~ köthessen.
- P: Szóval ezért nem tudtál megcsókolni.
- Pep: Ezért. Mert nálam egy nő ne legyen kézizálog, hanem kizárólagosan magántulajdon. Mindent odaadok, ha kérnek tőlem, nemcsak ígé-retben, mindenemet amim van, de ahhoz az egy nőhöz, akihez én nyu-lok, ne nyuljon senki, mert ezért csak az életével fizethet.
- P: Rég láttad ?
- Pep: Kit ?
- P: Azt a nőt, akihez nem szabad nyulni.
- Pep: Rég láttam.
- P: Te azóta biztos nagyon megöregedhetett.
- Pep: Nem öregedett meg. Meghalt. 23 éves korában meghalt.
- P: Óh Pepaine , ha ezt tudtam volna.Akkor nem bántalak. Bocsáss meg.
- Pep: Mit tudtál volna ? Nem tudsz semmit. Látd Patricia ez az egyetlen mód, hogy elejt vegye egy nő az öregedésnek, ha meghal. Akkor aztán annak a férfinak a lelkében, 20 év múlva is úgy él, mintha 23 éves lenne. Mert a halál az egyetlen, ami legyőzi az időt. Nézd hogy elmúlik minden. Emberek, vagyonok, könyvsikerek, színészi alakítások, minden. De az igazi emberek, az igazi nagy sikerek, a halállal győzik le az időt. A halállal megakadályozzák, hogy az idő a végtelemségig megzavarja őket. Gondolj csak például Chopinra, 100 éve, hogy meghalt 39 éves korában, az idő csak 39 éves koráig tudta gyúrni, azóta mostan éppen úgy, mint 500 év mul-tán 39 éves.

Milyen ostobák vagyunk mi, hogy annyira ragaszkodunk az élethez. Az időnél nincsen aljasabb uzsorás. Először váltóra ad Neked mindent. Kilenc hónap után megszülettél, néhány hónap múltán megnő a hajad, egy éves korodban a fogaid kezdenek jönni. Lassanként kifformálódik az alakod. Izmos lesz a tested. Vágyak költöznek Beléd. És aztán amikor odaérsz egy bizonyos pontra, amikor már meguntad a hitelezést az idő, akkor megkezdődik a kiusztorzás. Elni akarsz. Jó két fogat kell adni érte cserébe. Aztán megint előáll. Fenyegetőzik, hogy bemutatja a váltóidat. Megállapodtok abban, hogy odaadod a hajadat érte. Eltelik néhány év. Most már nem elég a fogad és ahajad. A szivdobogásod kell neki. Te élni akarsz ! És folyton az elmulással fenyegetőzik. Megállapodtok. Percenként lo szivdobogásban. Odaadod neki. A szived ettől kezdve beteg lesz. Mert percenként be kell hoznia a most mánguszora kamatként odaadott szivdobogásokat. Percenként lo-es több lesz a pulzusod. Most megint jön. Már nem tudsz neki adni semmit. S hogy ezt tudtára addig alázatosan meghajolsz előtte. Attól kezdve így maradsz, többé nem tudsz kiegyenesedni, és akkor, mert már tudod, hogy egyre jobban szorul a hurok körülöttered, egyre kétségbeesetebben ragaszkodsz az életedhez.

P: Akkor meg akarok halni Pepaine, hogy ilyen maradjak mindig. Őlj meg Pepaine.

Pep: Már késő Patricia, Te már megkezdted üzletedet az idővel. Egyenlőre még csak alig észrevehető ráncocskákkal fizetsz neki. Később egyre nagyobb ráncokkal fogsz majd fizetni. Ahogy mulik az idő. Ha már tulsok lesz a ránc az arcodon, szóval bekövetkezik az infláció, ezzel sem fizethetsz többé, s néhány év múlva, a melled, amelyre olyan büszke voltál, és vagyok én is, olyan lesz, mint egy talált tárgy.

P: Hát akkor nincs menekvés.

Pep: Nézz végig az embereken. Nem tudod, milyen pokoli komédia játszódik itt le. Tudod, mennyire nevetségesek az öregek, akik fiataloknak akarnak látszani? A fiatalságukért, melyet az idő, mint házitolvaj ellopott tőlük, Tudod milyen drága áron szeretnék visszavásárolni ?

Ezer közül tiz sincsen amelyik azt mondaná, hát mi közöm van a testemhez? Hát kit érdekel, az az államcsiny, amely a szervezetenben folyik, amely az életem detronizálásához fog vezetni. A lelken túlél minden kormányformát, és az égben köztársaság van, minden ember egyenlő szegény vagy gazdag, mindegy. A test Patricia

csak arra jó, hogy minnél hamarább düljön össze, hogy aztán seha-
többé ne zavarja, a felszabaduló lélek köreit.

P: Ugy beszélsz, mint egy pap.

Pep: Nekem jogom van így beszélni.

P: Neked mindenhez több jogod van. Miért van több jogod.?

Pep: Mondtam már, hogy a szenvedés jogán.

P: Te védekezel. Valamti elkövettél valaki ellen, és fölvetted egy
olyan gondolkodás módot, amellyel igazolni akarod a tettetted.
Azt hiszed nem éreztem a tested vonaglását, amikor Magdhez szo-
ritottál, és mégis olyan hidegen csókoltál meg, mint az akinek
csak egy bucsucsókra van ideje, de a vágytól kicserepesedett aj-
kai mögött mérhetetlen láz lobog. Ahol a lázadó test, ez a no-
torius életimádó, úgy kíván egy nőt, mint morfinista a morfiúmet,
és a lélek ennyire mégis rács mögött tartja, ott valami borzalmas
katasztrófa történhetett. Erről beszélj Pepaine. Nem teoriákat
akarsz hallani, hanem a valóságot. Egy igazi extázis többet ér
minden teoriánál. Egy igazi szenvedély minden megfontolásnál.
Egy izgai bűn, még erényesség, is teheti az embert. Erről beszélj
Pepaine. Mit csináltál azzal a nővel ?

Pep: Megöltem.

P: /sikolt/ Pepaine!

Pep: Megöltem. Megöltem azért, mert megcsalt. És a férfit is megöltem.
és az esküdt-szék nem mentett föl. És 20 évet kaptam. És 15 év
után kiengedtek, mert jó volt a magaviseletem. És akkor 45 éves
voltam. És 15 évet vesztettem el az életemből egy nő miatt,
akit nem akartam elveszíteni. Mert ezt lehet így is csinálni
Patricia. Egy szó nélkül, rajta kaptam őket a szalónban. Nem volt
idejük felöltözködni, vagy magyarázkodni. Egy szó sem hangzott el.
Egysorozatot lőttem ki rájuk. Mind a hat lövés, ugyanoda furódott.
Nem a szívüket lőttem keresztül Patricia, mert nem a szívükkel
vétkeztek. Az ügyész erre építette föl, az előre megfontolt
szándékot. Megcsókoljalak Patricia ?

P: /isszonyodva/ Nem, most nem Pepaine.

Pep: Na látod. Ezelőtt 10 perccel Te mondtad, hogy csókoljalak meg, és
én mondtam, hogy nem lehet. Gyere vissza Patricia és nyugodj meg.
Most már tudom, hogy egy nő nem ér meg 15 évet.

P: Ugy beszélsz, mintha az áldozat lenne a tettes, és Te az áldozat.

Pep: Így van Patricia. Az áldozat a tettes. Ők követték el a bűnt és
bűnhődtem érte. Ezért van jogom, gúnyolódni azzal a kettővel. Én so-

hasem vettem kezembe egy revolvert, csak egyszer, és akkor azonnal elsült, ezek meg komédiáznak, mint egy rossz színdarabban és addig nem tudnak lőni, míg az ügyelő nem lő el helyettük egy vak töltést. Ezek revolvert emelnek egymásra, de vigyáznak arra, hogy a biztonsági zár le legyen csukva, énnálam a biztonsági zár csak akadály volt egy tized másodpercig. Nem érzed a különbséget Patricia ?

P: De érzem a különbséget. Gyilkos vagy.

Pep: Szóval csak ölni bűn. Ha valaki megöl bennünk egy érzést, az nem bűn.

P: Most az egyszer Te beszélsz úgy, mint Dupois.

Pep: Miért ne, van egyenlőség Patricia. Ha máskor nem is, de akkor mikor egy férfi megtudja, hogy a felesége megcsalta, akkor van. Akkor minden férfi egyenlő. Akkor minden férfi ugyanazt érzi. Ölni. De hála Istennek, vannak józan emberek is, mint Dupois. Különben a világ összes börtöne kevés lenne. A politikai foglyok teljesen kiszorulnának.

P: Megint viccel akarod elütni a lényegét. Kedves vicceid vannak. Honvagy egy kis olasz cukrászda iránt. Honvagy. Talán inkább egy sirhant iránt ? Amilyen szellemes ember vagy Te, fogadjunk, hogy elsőosztályú sirápolási díjat fizettél elő ?

Pep: Érdekes Patricia, hogy mennyire felháborít egy olyan nőnek a halála, aki míg élt, azonos életet élt Veled. Vagy csak azért háborít föl, mert olyan ügyetlen volt, hogy rajta kapták ? Vagy mi adja ezt a komisz öntudatot ? Hát nem érted meg, hogy azért öltem meg, mert szerettem ? Ha nem szerettem volna, emberfölöttien, remek alkalom lett volna ez válására. Hát bűn annyira szeretni egy nőt, hogy képes legyen érte az ember mindenre. Még arra is, hogy megölje. Hát Te nem látsz mást bennem csak a gyilkost ? Ne gondold mindig a saját ügyedre. Válassz el a kettőt.

P: Nem tudom elválasztani.

Pep: Pedig így nem fogsz soha megérteni. És én azt akarom, hogy megértsél.

P: Akkor megértenélek, ha Magadat is megölted volna.

Pep: Ha magamat is megöltem volna, akkor nem érthetnél meg, akkor nem lett volna aki elmondja a történetet.

P: Elolvasszám egy ujságban, és lehet, hogy az aznapi számot eldugnám a férjem elöl, de magamban igazat adnék a férjnek.

Pep: Patricia meghalni akkor gyávaság lett volna. Ha büntkövettem el, akkor vezekelni kell érte, a Te mentalitásod szerint. Az én mentalitásom szerint. ha egy férfi azért öl meg egy nőt, mert az

megcsalta, azt a férfit szabadlábon kell hagyni. Ha ugyanabban a lakásban, ugyanabban az ágyban fog aludni, úgyis kinyitja magára a gázcsapot, és halálra ítéli magát a bűne miatt. De ha a társadalom 15 évet a börtönbe töltet vele, akkor nagyon könnyen úgy érezheti, hogy ez az úgy egyszer és mindenkorra el van intézve. Ítéletet kapott, kitöltötte. Csak még egy pillanat. Nem is vagy kíváncsi arra, hogy mi volt az enyhítő körülmény ?

P: , Mi lehet ilyen esetben enyhítő körülmény.?

Pep: Egy három éves kisfiu, a fiunk. Akkor három éves volt.

P: Óh Pepaine bocsáss meg, így már egészen más.

Pep: Ugy-e egészen más Patricia. Ugy-e elég nagy büntetés, hogy nem találkoztam azóta sem a fiammal. A családom neveli. De én nem találkozhatok vele. Most huszonhárom éves felnőtt ember a fiam. Ugy gondolod tehát, van olyan nő, van olyan szerelem a világon, mely megérdemelné, hogy egy férfi így vezekeljen érte ? Óh hát tudod, milyen egyszerű lett volna akkor anyonlőni magamat, és milyen egyszerű lett volna, ha halálra ítélnék. Számomra ez az ítélet több volt mindennél. Elnem kellett tovább. Az élet minden értelme nélkül. Mit gondolsz Patricia, a halálhoz kell nagyobb bátorság, vagy az ilyen élethez ?

P: Nem Pepaine már nem gondolkodom így.

Pep: Pedig tudom, hogy soha nem állhatok oda a fiam elé. Nem mondhatom neki azt, hogy megöltem az anyádat. Mert ha megkérdezi, hogy miért tettem, sohasem mondanám meg az igazat, hogy azért mert az anyád egy ringyó volt. Nem ölhetem meg a fiam lelkét, és lelkében azt az asszonyt, kit mindenkinél jobban szerettem.

Ezért élek Patricia. Folyton töprengek valami megoldáson. Ezért nem csókollak meg, mert nem vág össze az elmélettel, amit fölállítottam magamnak. Annyiból áll, hogy az élet nem ér semmit. Csak a halál. Pedig nem igaz Patricia. Nem igaz. Csak az élet ér valamit. Nekem le kell ezt tagadnom magam előtt, mert én elvette a két ember életét.

P: Hagyd abba Pepaine.

Pep: Most már abba hagyom. De ne felejtse el Patricia Te Roberthez tartozol.

P: Nem. Nem tartozom hozzá, és ez a baj, hogy most már Lemoine-hoz sem tartozom.

Pep: Te Magadhoz tartozol Patricia, és éppen ezért kell eldöntened, hogy mi lesz. Személyesen kell döntened.

P: Nem tudok dönteni, nem tudok közöttük választani. Most már mind

a kettő olyan távol van tőlem.

Pep: /derűsen/ Hacsak ezen mulik /előrántja a revolverét, és belelő a plafonba. Egy pillanatnyi dermedet csend után, a hátsó két ajtó egyszerre kicsapódik. Lemoine és Dupois ugranak ki a szobákból. Dupois-n hosszú jäger alsónadrág, Lemoine-n idétlen hálóing. És mindkettő hunyorog az álmodástól./ Tessék Patricia válasszal. Vagy talán nem Tudod eldönteni

D: /lassan ébred föl, megszokja a környezetet/ Gyerekek borzalmas álmom volt. Azt álmodtam, hogy senki sem vette át ma éjjelre a szolgálatot.

III. felvonás.

/ A függöny fölmeleg, a szin üres, csupán két bőrönd látszik. A rádió-fülke ajtaja nyitva, Dupois van a fürkében. A fürkéből kihallatszik a ti-titi-tá-tá, ti-ti-tá-tá, jelzés. Egy perccel később, hogy a függöny fölment, Dupois szobájából Patricia jön, a harmadik bőrönddel. Leteszi a többihez, nagyot fúj, majd ráül az egyik bőröndre. Érdeklődéssel figyeli a Morse-adást, egyszerre felugrik és odamegy a fürkéhez. Azt a bizonyos kétkezes mozdulatot teszi./

P: Mi ez ?

D: Még nincs vége várjál.

P: /otthagyja Dupoist és Lemoine szobájához megy. Lenyomja a kilincset. "Egy pillanat Patricia, azonnal kész vagyok"-hangzik belülről.

Patricia visszaül a bőröndre, most a Morse- újra felerősödik: ti-ti-tá-tá, stb. Nem sokkal ezután./

L: /Nyitott bundával hajadonfőtt./ Kész vagyok szívem.. /Az ajtóhoz megy és kitarja, távolba néz./

D: /kijön a fürkéből/Kész vagyok Patricia. Ha érdekel. A West-Mounti megfigyelő állomás jelenti. Az UV. 127-es postagép vezetője Clárk Bloom ma reggel az állomáson jelentkezett. Motorhiba miatt kényszerleszállást végzett. A rádió készüléke használhatatlanná vált. Hívószámát ne hívjátok tovább, jelentést a központba azonnal. Rádió, drótnélkül, távirón. Látod Patricia, nem mindig úgy van, ahogy egy nő elképzei. Nem ő tört össze, csak a rádiója.

P: Van még néhány ilyen bölcsességed raktáron ?

D: ~~Nincsenek~~ Nincsen.

P: Akkor menj vissza. és add a központnak a jelentést.

D: Megyek. /Lem-hez/ Csukja be az ajtót és vigyázzon Lemoine, mert megfázik. /bemeleg a fürkébe/

P: / kicsit dühösen/ Igazán vigyázhatnál Lem. Csak még jobban megfázol. És micsoda dolog ez. Ide sem jössz hozzám.

L: Bocsáss meg Patricia, Én olyan ideges vagyok, azt sem tudom, hogy jössz-e biztosan ?

P: Jövök. Egész bizonytalanul, de jövök.

L: Ó drága, drága Patriciám. /hozzárohan./

P: Ne legyél izléstelen.

L: De hát hogyan adjak kifejezést az örömömnek.

P: Ugy ahogy Európában szokták. /kézcsókra nyújtja a kezét/ A kezét csókolják meg a nők, ahelyett, hogy az arcát csókolnák meg, vagy megráznák jól a kezét. Ez az arany középut. Jobban vagy már?

L: Most már megmondhatom Patricia, Tudod, most már túl vagyunk a

veszélyen, én nem is voltam beteg. Tudniillik, amikor Pepaine megjött, én úgy éreztem, hogy elveszítettelek, mert tudom, hogy milyen hatással van Rád Pepaine. Azt akartam, hogy törődjél velem, hogy sajnáljál. És azt szimuláltam, hogy beteg vagyok.

P: /gunyosan/ Inkább szimuláltad volna azt, hogy férfi vagy. Miért nem próbáltál meg harcolni értem. Miért az én gyöngeségemre és Pepaine nagylelkűségére apelláltál.

L: Nincs igazad Patricia, hol vagyok én Pepaintól ?

P: Látod ezért szeretlek! Ezt olyan kedvesen mondtad, nincs utálatosabb, mint amikor egy férfi anyira meg van ijedve, hogy lekicsinylően nyilatkozik az ellenfélről. Pepaine Hozzád képest egy óriás. De hát mit csináljon egy 165 cm. maga nő, egy óriással?

L: Én csak 182 vagyok Patricia.

P: / nagyot sóhajt/ Igen Te hozzám való vagy.

L: De az is lehet, hogy még nőni fogok.

P: Az is lehet, lehet, hogy még magasabb leszel, de óriás soha.....

L: Olvastad Gullivert ?

P: Olvastam. Persze Te csak ifjúsági kiadásban olvastad.

L: /szégyenkezve/ Ez igaz.

P: De képzelj el, egy olyan felnőtt Gullivert, akihez képest a felnőttek törpélk. Mert egy gyerekhez, még egy felnőtt is óriás.

L: Mondd Patricia, ne haragudj, hogy ezt kérdezem, Pepaine....Pepaine.... nem szeretett Téged ?

P: Szeretett, és nagyon szeret.

L: De hát akkor miért..... Miért enged el....

P: Ez már nem ifjúsági olvasmány Lem.

L: Én olyan boldog vagyok Patricia.

P: Ha nem lennék olyan boldogtalan, akkor én is olyan boldog lennék most!

L: Hát Te.....

P: Ne folytasd, szeretlek.

L: Hát akkor nem a legszebb megoldás, hogy eljössz velem ?

P: Nem a legszebb, csak a legjobb. Nekem ez a legjobb megoldás. Illetve ez az egyetlen jó megoldás. De annyit még Te is tanultál az iskolában, hogy egy példának van több megoldása is. És mindegyik jó. De nem mindig a legegyszerűbb a legszebb megoldás.....Érted?.....

L: Nem tulságosan, de ez nem is baj. Nem annyira értem, mint inkább érzem, hogyha érteném, ez nem lenne tulságosan kedvező magyarázat a számomra.

P: Kedves vagy Lem. Olyan vagy néha, mint egy bernáthegyi kölyökkutya.

L: Kérlek, ez egészen törhetetlen, ebben a házban már voltam ló, kutya, hát mi vagyok én állatsereglet ?

- P: Na nem, hát azért az állatokat sem szabad lebecsülni.....Kedves vagy, fiatal vagy, és én a tiéd vagyok.
- L: Egy kézcsók erejéig.
- P: Van olyan helyzet, amikor nagyon zavarva, ha csak a kezemet csókolnád meg. A mostani hangulatomban az zavarva, ha mást. /Patricia elmereng. Szünet./
- L: /váratlanul/ Most kire gondoltál Patricia.
- P: Hagyjál.
- L: Fogadjunk, hogy eltalálom.
- P: Mondom, hogy ne beszélj hozzám.
- L: Fogadjunk.
- P: Könyörgöm hallgass.
- L: Hallgatok, ha megmondod.
- P: Pepainre gondoltam.
- L: Tudtam, látod, én tudtam. /megdöbbenve/ Mondd mi ez Patricia, hogy én tudtam, hogy Te mire gondoltál.
- P: Metafizika.
- L: /egyszerűen/ Nem tudom, hogy mi az. Pedig jó fizikus voltam a kollégiumban....Most jut eszembe, még nem pucoltam ki a csizmámat.
- P: Menj be és pucold ki, Tudod, hogy nem bírom a paszta szagát.
- L: Jó, jó. Pepaine talán nem is pucolja a csizmáját. /el/.
- P:/utánanézés, hangosan/ Nincs igazad Lem. Pepainnek én pucolnám ki a csizmáját. /csönd. A rádiófülke ajtaja lassan kinyílik, fáradt lépcsőkre Dupois jön ki, beteszi maga mögött az ajtót és bezárja. /
- D: Már csak öt perc van hátra Patricia. Öt perc. Egész éjjel fönt voltam Patricia, miután Pepaine fölébresztett. Tudod mire gondoltam egész éjjel ?
- P: Tudom. Hogy elfekjetettük bepácolni a nyulat este.
- D: Nem. Nem erre gondoltam, de azért bepácoltam a nyulat, miután Pepaine elment.
- P: Szolgálati idő alatt.
- D: A szolgálati idő alatt.....Tönkretett ember vagyok Patricia.
- P: Ha Te ezt szolgálati idő alatt megtetted, akkor valóban nagyon megváltoztál.
- D: Most már mindegy Patricia. Pepaine nem szólt semmit.....Az érdekem-beh....
- P: Pepaine nemcsak a Te barátod, hanem az enyém is.
- D: Értem. Szavakból ért az ember.
- P: /ingerülten ettől a szomorúságtól/ Mit értesz?
- D: Azt értem Patricia, hogy Te most végtelenül gyűlölsz azért, mert miattad vagyok ilyen embertelen állapotban.

P: Én tényleg aggódom miattad. Te kezdel úgy beszélni, mint egy normális ember.

D: Ne hidd. Én inkább azt hiszem, hogy valami megpattant bennem. Az az érzésem, hogy megőrültem.

P: Ameddig csak az érzésed az, addig normális vagy. Az örület akkor kezdődik, amikor az embernek tudatává lesz az, hogy normális. Erre mondta azt Pepaine, hogy a normalitás a legnagyobb örület. Most végre kezdesz abnormális lenni. Kezdesz emberien érezni, és azt hiszed most megőrültél. Bolond vagy Robert, de nem örült.

D: Szidjál csak Patricia, szidjál. Most a szidásod is olyan, mint a nyári eső, amelybe kiálltam gyermekkoromban, hogy nőjjen. Hogy magasabbra nőjjen. Most ahogy a szavaid verdesnek, egyre kisebb lesznek.....egyre kisebb....

P: A hóban.....

D: /megrázkodik/ Nem Patricia, én soha többet az életben, nem fognék fegyvert a másik emberről. Két ember között nem lehet olyan ellentét, hogy fegyvert fogjanak egymásra. Ha a kettő közül legalább az egyik ember.....

P: Robert, Te úgy.....

D: Igen. Ugy..... Mikor lefeküdtél, én is beszéltem még egy órát Pepainnal. Ő elmesélt nekem valamit Patricia.....

P:/irigykedve/ Neked is elmesélte?

D: Igen. És én azóta sem tudok másra gondolni. Az Isten velem volt, hogy nem sült el a kezemben a revolver.Az élet nem játék Patricia.....Lehet, hogy a jó Isten labdázik velünk, de nagyon vigyázz arra, hogy ne ejtsen el. Nézz meg egy rugby -meccset, ott már nem is labdáznak. Ott már szinte szó sincs a labdáról. Ott csak arról van szó, hogyan lehetne a másikat összetörni. Mind összetörni.. Csak azért, hogy a labda egyedül a miénk legyen.

P: /megrendülve/ Pepaine. Egy ember, akinek csak a gunynevét tudjuk.

D: Nem Pepaine az új név. Hanem az, hogy embernek nevezed. Hát ember vagyok én, aki meg akartam ölni egy másikat. Vagy ha nem is akartam, de képes voltam fegyvert fogni rá. És ember vagy-e Te, aki az állati sorsra emlékeztető vágyaiddal, fel tudsz rugni mindent.....Mindent..

P: Ha az emberség azt jelenti, ami természet ellenes, akkor nem vagyok ember. Legyél olyan, mint egy állat. Vegyél példát az állatokról. Nincs kötelesség, nincs becsület, nincsenek formulák, csak élet van. Élnek, addig, még meg nem eszük őket. De addig élnek. Ha enni akarnak esznek, ha aludni akarnak alszanak, és ha szeretni akarnak.....

D:

D: Nem minden állattal van így Patricia, csak azokkal az állatokkal, akik szabadon élnek. Mert a többi állatok, akik már kapcsolatban kerültek az emberi kultúrával, akik az állatkertben vannak, vagy például egy farmon, akkor esznek, amikor előírják nekik, akkor szeretnek, amikor pároztatják őket, legfeljebb csak az alvásnál van valami kis szabadságuk. Alvás helyett átvirraszthatják az éjszakát szabadon, azontöprengve, hogy minek kell ez az egész, ugynevezett emberi kultúra.....Lehet, hogy meg vagy lepve Patricia, de én is meg vagyok lepve, hogy ezt, ami ennyire világos, miért látom most egyszerre. Hogy miért voltam idáig ilyen sötétségben.

P: A reggeli jelentést már leadtad?

D: Ráérek.....

P: Nem csodálkozom senmin sem.....Mert lehet, hogy ~~xxx~~ az egész csak trükk. Olyan trükk, mint amilyen Lem megfázása volt. Pepain le-diktált Neked néhány mondatot, Te betanultad, és most ezzel akarsz meghéditani. Visszahódítani. Nem. Robert szó sincs róla. Én itt maradtam volna egy emberrrel, itt maradtam volna. Akinek a szájába egy kérdés akkor is kérdés, ha nem kérdő hangsúllyal mondja el, és a válasz akkor is válasz, ha kérdő hangsúllyal válaszol. Én vissza-vonhatatlanul megyek és Lemoine ~~is~~ is velem jön.

D: Lemoine-val szeretnék beszélni Patricia.

P: Mit akarsz vele beszélni ?

D: Ez nem tartozik Rád.

P: Nem akarom, hogy előlről kezd.....

D: Nem akarom előlről kezdeni, és nem is tudom. Ha előlről kezdeném, egészen másképpen kellene kezdeni, Arra már nincs idő. Néhány szót szeretnék vele beszélni, inkább csak utószót. És adni szeretnék Neki valamit....Emléke.....

P: A két üveg 28-as Black and White-et Pepapine megitta.

D: Tudom, nem azt akartam Neki adni, hanem a revolveremet. Amelyikkel le akartam lőni.

P: Nem értem. Miért akarod éppen Neki adni ? Miért ?

D: Hogy ne lőjem le vele magamat.

P:/Összeborzong/ Robert. /aztán mint a kutya, a vizet, lerázza magáról a szituációt, és benyit Lem szobájába. Dupois előveszi a revolvert, leteszi azasztalra, kinyitja a páncélszekrényt, kivesz két csomag töltényt, a szekrényt nyitva hagyja. Egyik kezében a tölténnyel, a másikkal a revolverrel, áll, amikor Lemoine benyit. Amikor meglátja Dupoist a revolverrel, hirtelen megáll./

D:/észreveszi ezt a tétovázást./ Jöjjön közelebb Lemoine, sajnálom, hogy nem foghatok kezét magával.....Ezt magának akarom adni.....

Emlékbe.....

L: /kicsit hülyén/ De kérem, akkor már két revolverem lesz.

D: Inkább legyen 10 revolvere Lem, amit nem használ, minthogy egy zseb-
kés-sel leszurjon valakit.

L: Igenis felügyelő ur.

P: /visszajön/ Végeztél Robert?

D: Végeztem.

P: Mert az autobus most haladt át a hidon/kivülről fékezés zaja. / Már
meg is állt.

D: Hallom.

P: Mi az nem mész ki az autobuszhoz ?

D: Nem.

P: Nem értelek.

D: /kiabál/ Mit nem értesz ? A halálra ítélt nem megy a hóhézhoz, jöjjön
a hóhér érte./az ajtón kopogás hallatszik./ Szabad.

Joe: /belép, ragyogóan szép, jó megjelenésű fiú./ Helló. Joe New. Az
új segédtsízt. Megjött a váltás. / Patricia, Lem, Dupois, a helló
köszönéstől meghökkenve, némán állnak Joe-val szemben. Kínos másod
percek telnek el. Joe, most elismétli szavait, de már korántsem
olyan határozottan/ Helló, Joe New. Az új segédtsízt. Megjött a
váltás. /A többiek némák. / Bocsánat kérem, ugyebár ez a Rádió North
Mountaini Great Mountaini megfigyelő állomása ? /Dupois bólint/ Alázatos tiszte-
lettel kívánok jóestét. Én vagyok Joe az új segédtsízt, az új ember
a váltás. /Dupois-hoz./ Dupois inspektor ur ? Gratulálok.

D: /fagyosan/ Jóestét kérem. Mihez gratulál?

Joe: /átnyújt egy levelet/ Ehhez lennék bátor, kérem alázatosan. /Dupois
átveszi, a levelet, az íróasztalhoz megy, levélvágóval a legkénye-
lmesebb tempóban, szabályosan felvágja. Körül forgatja a borítékot
lassan fölteszi a szemüvegét, villanyt gyújt és leül. Ahogy olvas-
sa a levelet, szemelláthatóan reszketni kezd a keze és a lába.
Ahogy befejezi az olvasást, föláll és a karja leesik. Valami bor-
zalmas öröm van rajta. De nem tud szóhoz jutni az izgalomtól. Le-
moine felé nyújtja a levelet, aki óvatosan, mint egy pokelgépet
átveszi. Miközben Lemoine a levelet olvassa, Dupois izalmában
föl-alá szaladgál, végül hirtelen egy széket tesz Lemoine mögé.
Lemoine akkor végez a levéllel, és beleroskad a székbe. Patricia
erre kitépi a levelet a kezéből, olvasni kezdi, amikor végig ol-
vassa./

P: Nem. Nem ez lehetetlen. /ismét el-kezdi olvasni a levelet. Hangosan
Monsieur Robert Dupois a Great Mountaini megfigyelő állomás vezetőjének

Monsieur, a legutolsó igazgatósági ülésünkön volt szerencsénk tárgyalni, a munkaellenőrző osztály által felterjesztett jelentést, amelyben az ellenőrző osztály főnöke, a legnagyobb elismeréssel emlékezik meg Önről. Ön 1942. októberhavában, amikor Bernadin Lemoine segédtsízt, tüdőgyulladásban feküdt, több, mint egy hónapra keresztül, egymaga 24 órás szolgálatot teljesített. Ez a teljesítmény a maga nemében is egyedülálló, de ezen felül még különös jelentőséget ad ennek a rendkívüli szociálista etikát mutató magatartásnak, hogy a jelzett időben nem tudtunk volna az Ön rendelkezésére más munkaerőt bocsátani. Amennyiben Ön ezt a rendkívüli szolgálatot nem vállalta volna, s a jelentésnek leadni nem tudja, a Rádió Nord Társaságot igen nagy károsodás érte volna, úgy erkölcsi, mint anyagi értelemben.

A Társaság most példát akar mutatni, olyan irányban, hogy a kötelességtudó munkatársai-val szemben ő is tudja a kötelességét. Ezért Önt soronkívül áthelyezi a központba, mint segédellenőr tisztet, és külön loo font prémiumban részesítit Szívből gratulálunk Önnek.

Együttal felkérjük Bernadin Lemoine segédtsízt urat, akit a mai nappal van szerencsénk rádiótisztnek kinevezni, hogy amíg az állomás vezetésére más alkalmas vezetőt találunk, felügyelői hatáskörrel vezesse az állomást tovább.

Carlton vezérigazgató

/Patricia leejti a karját. Aztán felvillanyozva mondja/ Ez lehetséges! Mit állsz Robert? Mire vársz?

D: Patricia én nem megyek. Én megyek nélküled.

P: Hogyhogy nélkülem? Te nem is mehetnél el nélkülem, mert én a feleséged vagyok. Együtt megyünk, Te velem jössz.....A VÁROSBA.

D: /odarahán hozzá át akarja ülelni/ Drága, drága Patricia,

P: Hagyjuk ezt Robert. Olyan jóba még nem vagyunk.

D: Jó. Megyek. Rohanok. /Ahelyett, hogy megindulna, odaáll Lemoine elé. Hogy mondta Lemoine? "Mit gondol, Maga miért nem kerül be a központba, és miért kerül be más.....Azért talán, mert másnak talán protekciája van.....Nem Lemoine, felügyelő ur, nem azért. Ugye most már Maga is felügyelő. Az igazság az, ~~hax~~ Lemoine felügyelő ur, hogy a szerencse is csak egy tehetséges ember kezében szerencse..."

/kirohan/. /Amikor azonban az ajtóban áll, visszafordul/ Még egyet felügyelő ur! Én a Maga helyében inkább Kant-tal foglalkoztam volna, mint más feleségével. Mert a központban, ahova én most bekerülök, az ember könnyen nagyobb hasznát veheti Kant-nak, mint más

feleségének. Bocsáss meg Patricia, de ennyivel tartoztam a filező-
fiának. /el/

P: Ez szép dolog Lem, idejöttél egy évre dolgozni, és rajtad keresztül
Robert fog karriert csinálni.

L: De Patricia, Te nem mehetsz el vele. Nem azt mondtad, hogy velem
még maradnál is.....

P: Igen elismerem, azt mondtam. De ismerd el, hogy nyomban hozzátettem
azt is, hogy azért inkább menjünk.....

L: Te nem mehetsz el Patricia, hiszen az enyém.....

P: Fogd be a szád. Egy óra múlva nem vagyok itt, akkor majd kibeszél-
hetsz.....

L: Ugy, hát csak ennyit jelentek Neked. Hát el tudsz menni vele.....
Es nem szégyelled Magad azok után, amit Neki mondtál, és amit neke^m
mondtál.

P: Te csak hálás lehetsz. Hálás lehetsz, hogy odaadtam Neked azt, ami
a másé volt. Robert is hálás lehet, hogy egyszerre visszakapott min-
dent, ami az övé volt. De Ti, Ti egyáltalán nem vagytok hálásak. Ez
fáj. ~~XXXXXXXXXXXX~~

L: Hát ilyet még.....

P:Nem hallottál ugye- Buta vagy Lem. Nagyon Buta.....Mert
Nézd. Házastársak között, mindig adódnak diferenciák. A legjobb
házasságban is előfordulhat, hogy egy ideig fagypon^t alatt van.
De egyet ne felejts el sohasem: van azért annak valami súlya, je-
lentősége, hogy egy íráson az áll: feleségének leánykori neve. Te
nem tudsz ilyen írást mutatni Lemoine. Tehát én nem maradhatok Ve-
led itt, erkölcstelen lenne az, hogy férjes asszony létemre, együtt
éljek egy fiatalemberrel.

L: Dehát el akartál jönni velem.

P: Az más. Elmenni is más, és maradni is más. Ha elmentem volna Veled ,
akkor nem mint a szeretőd mentem volna el, hanem, mint egy asszony,
aki otthagyta a férjét, mert el akar válni tőle. De hogyan maradhat-
nék én itt, egy fiatalemberrel. Hiszen akkor nem válni akarok,
hanem egészen mást akarok. Sok volt ez egyszerre Lemoine ? Elmond-
jam talán még egyszer ? /elindul kifelé/ Pardon Lemoine. A szörmet
legyen szives..... amit Pepaine hozott.....adja ide, azt ugyis
nekem hozatta. Majd a férjem kifizeti Magának az árát....Legyenszi-
ves vegye ki a nagy bőrűnd legtetején van.

L: Parancsoljon Madame Dupeis. /Patricia bemegy Lem szobájába./

Joe: Bocsánat felügyelő ur kérem. Eddig nem akartam zavarni.....

L: Nem zavar kérem. Az a segédtiszt szobája, én majd a másik szobá-
ba költözőm át. Ha elmennek.....Addig kérem öltözzön át. Azaz,

hogy várjon. Néhány szót szeretnék.....miheztartás végett. Nekünk annyi időnk van New, hogyha nem bilincseljük meg az időt, megfelelő beosztással, akkor meg kell örülnünk az unalomtól. Aprópó zenél?

Joe: Igenis kérem, hegedülgetek, úgy magánszorgalomból.

L: No ennek örülök. Mert én konzervatoriumot végeztem. Legalább nem lesz vita, hogy ki játssza a primet. Bár tulajdonképpen vita nem lehet efölött, mert a főnök én vagyok.

Joe: Igenis felügyelő ur.....

L: Magának jó modora van fiatalember. Csak ne hello-zzon, azt nem szeretem. Szóval röviden megismertetem a házirenddel. Egy fürdő szoba és két toilet van.

Joe: Bocsnat felügyelő ur.....Csak egy pillanatra ki kell mennem.

L: Tessék. /mutatja az irányt/

Joe: Nem úgy értettem felügyelő ur, ki kellene mennem, mert kint hagy-
tam.....

L: /idegesen/ Mit hagyott kint ?

Joe: Bocsnat, Tessék parancsolni. A megbízólevelem, benne van, az igazgatóság engedélyezte,....

L: Mit engedélyezett ?

Joe: Tetszik tudni, csak azért zavartam meg a házirendben, mert nagyon fázékony, félek, hogy már meg is fázott.

L: Mi?

Joe: A feleségem kérem.

L: Miiiii?

Joe: Ezért lennék bátor inkább, a kétszemélyes/szobára igényt tartani.....
Az igazgatóság engedélyezte...

L: Játszik valami zenét a kedves felesége?

Joe: Igen kérem zongorán. Ő is Konzervatoriumot végzett.

L: Ennek kérem őszintén örülök, esténként, akkor majd hármashban fogunk játszani.

F U G G Ö N Y .